Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

2022. gada 27. aprīlī *

Sabiedrības veselība – Prasība uzrādīt derīgu Savienības digitālo Covid-19 sertifikātu piekļuvei Parlamenta ēkām – Juridiskais pamats – Deputātu brīvība un neatkarība – Pienākums nodrošināt Savienības dienestā strādājošo darbinieku veselību – Parlamentārā imunitāte – Personas datu apstrāde – Tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību – Tiesības uz fizisko neaizskaramību – Tiesības uz drošību – Vienlīdzīga attieksme – Samērīgums

Apvienotajās lietās T-710/21, T-722/21 un T-723/21

Robert Roos un pārējie pielikumā norādītie prasītāji [1], kurus pārstāv *P. de Bandt*, *M. Gherghinaru*, *L. Panepinto* un *V. Heinen*, advokāti,

prasītāji,

pret

Eiropas Parlamentu, ko pārstāv *S. Alves* un *A.-M. Dumbrăvan*, pārstāves,

atbildētājs,

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs S. Papasavs [*S. Papasavvas*], priekšsēdētājs J. Svenningsens [*J. Svenningsen*], tiesneši R. Barentss [*R. Barents*], K. Makiokī [*C. Mac Eochaidh*] un T. Pinne [*T. Pynnä*] (referente),

sekretāre: H. Ēriksone [*H. Eriksson*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu,

pēc tiesas sēdes 2022. gada 15. martā

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – franču.

[1] Pārējo prasītāju saraksts ir pievienots vienīgi lietas dalībniekiem paziņotajai versijai.

Spriedums

1 Prasītāji, kas ir Eiropas Parlamentā 2019.–2024. gada sasaukuma pilnvaru termiņā ievēlēti deputāti, šajās prasībās, pamatojoties uz LESD 263. pantu, lūdz atcelt Parlamenta Prezidija 2021. gada 27. oktobra lēmumu par ārkārtas noteikumiem veselības un drošības jomā attiecībā uz piekļuvi Parlamenta ēkām tā trīs darba vietās (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

I. Tiesvedības priekšvēsture

2 Saistībā ar Covid-19 pandēmijas izraisīto veselības krīzi Eiropas likumdevējs pēc Eiropas Komisijas priekšlikuma pieņēma Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2021/953 (2021. gada 14. jūnijs) par sadarbspējīgu Covid-19 vakcinācijas, testa un pārslimošanas sertifikātu (ES digitālais Covid sertifikāts) izdošanas, verifikācijas un akceptēšanas satvaru nolūkā atvieglot brīvu pārvietošanos Covid-19 pandēmijas laikā (OV 2021, L 211, 1. lpp.), kā arī Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2021/954 (2021. gada 14. jūnijs) par sadarbspējīgu Covid-19 vakcinācijas, testa un pārslimošanas sertifikātu (ES digitālais Covid sertifikāts) izdošanas, verifikācijas un akceptēšanas satvaru attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem, kas Covid-19 pandēmijas laikā likumīgi uzturas vai dzīvo dalībvalstu teritorijā (OV 2021, L 211, 24. lpp.).

3 Pamatojoties uz šīm regulām, dažas dalībvalstis nolēma ieviest Eiropas Savienības digitālā Covid sertifikāta (turpmāk tekstā – "Covid sertifikāts") valsts lietotnes un paplašināt to izmantošanu tostarp piekļuvei noteiktiem publiskiem pasākumiem, ēkām vai transportam, lai ierobežotu vīrusa SARS-CoV-2 izplatīšanos un aizsargātu sabiedrības veselību. Tas it īpaši attiecas uz trim dalībvalstīm, kurās ir Parlamenta atrašanās vietas, proti, Beļģiju, Franciju un Luksemburgu.

4 Kopš veselības krīzes sākuma 2020. gada martā Parlamenta priekšsēdētājs ir noteicis dažādus pasākumus ar mērķi aizsargāt Parlamenta deputātu, darbinieku un citu tā ēkās esošo personu veselību, vienlaikus garantējot Parlamenta spēju veikt tā būtiskās funkcijas atbilstoši Līgumos noteiktajam.

5 Šie pagaidu pasākumi tika regulāri pagarināti vai grozīti. Atkarībā it īpaši no epidemioloģiskās situācijas attīstības daži pasākumi varēja tikt atviegloti vai pastiprināti. Šie pasākumi kopš 2020. gada pavasara it īpaši ietver masku nēsāšanu un temperatūras kontroli. Līdz 2021. gada rudenim tie paredzēja arī aizliegumu rīkot dažāda veida publiskos pasākumus vai arī individuālus vai grupu apmeklējumus. Plenārsēdes notika Briselē (Beļģija) laikposmā no 2020. gada marta līdz 2021. gada maijam.

6 Turklāt, reaģējot uz Covid-19 pandēmiju, Parlamenta ģenerālsekretārs no 2020. gada 16. marta ieviesa ārkārtas pilna laika attālinātā darba režīmu. Šis režīms tika pielāgots atkarībā no pandēmijas attīstības un no 2021. gada 1. septembra tika aizstāts ar ģenerālsekretāra 2021. gada 16. jūlija lēmumu par attālināto darbu, saskaņā ar kuru attālinātais darbs kopš tā laika tika veikts brīvprātīgi, savukārt fiziskajai klātbūtnei bija jābūt standarta darba režīmam saskaņā ar Eiropas Savienības Civildienesta noteikumu (turpmāk tekstā – "Civildienesta noteikumi") 20. pantu.

7 2021. gada 25. martā Parlaments ciešā sadarbībā ar Briseles iestādēm atvēra vakcinācijas pret Covid-19 centru savās telpās Briselē, lai atvieglotu it īpaši Parlamenta deputātu un tā darbinieku vakcināciju, un viņiem attiecīgajā gadījumā nebūtu jādodas uz savu izcelsmes valsti. Turklāt kopš pandēmijas sākuma 2020. gada martā Parlaments ieviesa ārkārtas pagaidu procedūras, lai ļautu deputātiem attālināti piedalīties debatēs un balsošanā.

8 2021. gada 2. septembrī Parlamenta priekšsēdētājs pieņēma lēmumu par drošības pasākumiem ar mērķi ierobežot Covid-19 izplatīšanos. Saskaņā ar šo lēmumu apmeklētājiem, vietējiem asistentiem, ārējiem runātājiem un interešu pārstāvjiem nosacījums piekļuvei Parlamenta ēkām ir Covid vai līdzvērtīga sertifikāta uzrādīšana. Šajā lēmumā ir paredzēts arī pienākums nēsāt masku un ievērot sociālo distancēšanos Parlamentā, kā arī aizliegums iekļūt Parlamentā personai, kuras temperatūra pārsniedz 37,7 °C, kurai ir iesnas vai klepus, kurai ir bijis pozitīvs Covid-19 tests vai kura ir bijusi kontaktā ar kādu, kuram ir bijis pozitīvs Covid-19 tests.

9 Tajā pašā dienā Parlamenta priekšsēdētājs pieņēma lēmumu par ārkārtas pasākumiem, lai Parlaments varētu turpināt savu darbību un īstenot tam Līgumos atzītās prerogatīvas. Šajā lēmumā tostarp ir paredzēta atsevišķu parlamentāro darbību atjaunošana, piemēram, komandējumi un delegācijas, kā arī pienākumi ievērot sociālo distancēšanos un nēsāt masku parlamentāro debašu laikā.

10 2021. gada 30. septembrī Parlamenta priekšsēdētājs pieņēma divus lēmumus, ar kuriem līdz 2021. gada 17. oktobrim tika pagarināta to pasākumu piemērošana, kuri ieviesti ar 2021. gada 2. septembra lēmumiem.

11 2021. gada 14. oktobrī Parlamenta priekšsēdētājs pieņēma jaunu lēmumu par drošības pasākumiem vīrusa izplatīšanās ierobežošanai, kurā bija paredzēts laikposmā no 2021. gada 18. oktobra līdz 2. novembrim ierobežot daudzu pasākumu rīkošanu un apmeklējumus Parlamenta ēkās, noteikt temperatūras pārbaudi pie ieejām ēkās, noteikt sociālo distancēšanos un masku valkāšanu parlamentāro debašu laikā un noteikt, ka apmeklētājiem, vietējiem asistentiem, ārējiem runātājiem un interešu pārstāvjiem ēkās iespējams iekļūt, tikai uzrādot Covid sertifikātu.

12 Tajā pašā dienā Parlamenta priekšsēdētājs pieņēma jaunu lēmumu par ārkārtas pasākumiem, ļaujot Parlamentam nodrošināt tā darbības nepārtrauktību un īstenot tam Līgumos atzītās prerogatīvas, kurā attiecībā uz laikposmu no 2021. gada 18. oktobra līdz 2. novembrim ir paredzēta piedalīšanās neklātienē sesiju, komiteju un parlamentu sadarbības delegāciju organizēšanā, konkrētu struktūru sanāksmju rīkošanā, balsstiesību īstenošanā utt.

13 Neraugoties uz ieviestajiem distancēšanās pasākumiem un veselības piesardzības pasākumiem un neraugoties uz to, ka pēc aplēsēm vakcinācija aptver vairāk nekā 80 % personāla, kopš 2021. gada septembra Parlamentā tika konstatēts pieaugošs inficēšanās gadījumu skaits.

14 Tādējādi 2021. gada 27. oktobrī Parlamenta Prezidijs (turpmāk tekstā – "Prezidijs") pieņēma apstrīdēto lēmumu. Šajā lēmumā ir noteikts, ka laikposmā no 2021. gada 3. novembra līdz 2022. gada 31. janvārim katram, kurš vēlas piekļūt Parlamenta ēkām tā trijās darba vietās, ir jāuzrāda derīgs Covid sertifikāts.

15 Apstrīdētā lēmuma 11. apsvērumā ir precizēts, ka šiem pasākumiem ir divkāršs mērķis, jo tie ir paredzēti, pirmkārt, lai nodrošinātu, ka institūcija ievēro savu no Līgumiem izrietošo juridisko pienākumu atjaunot parasto kārtību un, otrkārt, lai nodrošinātu pietiekamas garantijas visu to personu, kuras atrodas Parlamenta telpās, dzīvības un veselības aizsardzībai.

16 Saskaņā ar Regulas Nr. 2021/953 3. panta 1. punktu Covid sertifikāts ļauj izdot, pārrobežu mērogā verificēt un akceptēt jebkuru no šiem sertifikātiem:

– sertifikātu, kas apliecina, ka sertifikāta turētājs ir saņēmis Covid-19 vakcīnu sertifikāta izdevējā dalībvalstī (turpmāk tekstā – "vakcinācijas sertifikāts");

– sertifikātu, kurā apstiprināts, ka sertifikāta turētājam ir veikts molekulārs nukleīnskābes amplifikācijas tests (turpmāk tekstā – "*PCR* tests") vai ātrais antigēna tests (turpmāk tekstā – "*TRA* tests", kas minēts Covid-19 *TRA* testu kopīgajā un atjaunināta jā sarakstā, kurš izveidots, pamatojoties uz Padomes 2021. gada 21. janvāra Ieteikumu, un ko veikuši veselības aprūpes speciālisti vai kvalificēts testēšanas personāls sertifikātu izdevējā dalībvalstī, un kurā norādīts testa veids, datums, kurā tas veikts, un testa rezultāts (turpmāk tekstā – "testa sertifikāts");

– sertifikātu, kas apliecina, ka sertifikāta turētājs pēc pozitīva rezultāta *PCR* testam, ko veikuši veselības aprūpes speciālisti vai kvalificēts testēšanas personāls, ir pārslimojis SARS-CoV-2 infekciju (turpmāk tekstā – "pārslimošanas sertifikāts").

II. Lietas dalībnieku prasījumi

17 Prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– atcelt apstrīdēto lēmumu;

– piespriest Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību.

18 Parlamenta prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– prasības noraidīt kā nepieņemamas vai pakārtoti – kā nepamatotas;

– piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp tos, kas saistīti ar pagaidu noregulējuma tiesvedību.

III. Juridiskais pamatojums

A. Par prasību pieņemamību

1. Par prasītāju interesi celt prasību

19 Procesa organizatoriskā pasākuma ietvaros, kā arī tiesas sēdes laikā lietas dalībnieki tika aicināti precizēt, vai prasītājiem joprojām ir interese celt prasību par apstrīdēto lēmumu, ņemot vērā, ka tas bija piemērojams tikai līdz 2022. gada 31. janvārim.

20 Šajā ziņā jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru prasītāja interesei celt prasību, ņemot vērā prasības priekšmetu, ir jāpastāv prasības celšanas brīdī, pretējā gadījumā šāda prasība ir nepieņemama. Šim strīda priekšmetam, tāpat kā interesei celt prasību, ir jāturpina pastāvēt līdz tiesas nolēmuma pasludināšanai, pretējā gadījumā tiesvedība lietā ir jāizbeidz; tas nozīmē, ka ir jāpastāv iespējai, ka prasības rezultāts sniegs labumu lietas dalībniekam, kurš ir cēlis šo prasību (skat. spriedumu, 2021. gada 21. janvāris, *Leino-Sandberg*/Parlaments, C-761/18 P, EU:C:2021:52, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

21 No judikatūras izriet arī, ka prasītājs var saglabāt interesi lūgt atcelt Eiropas Savienības iestādes tiesību aktu, lai nepieļautu, ka nākotnē atkārtojas tā apgalvotais prettiesiskums (spriedums, 2007. gada 7. jūnijs, *Wunenburger*/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 50. punkts).

22 Saskaņā ar judikatūru šāda interese celt prasību var pastāvēt tikai tad, ja apgalvotais prettiesiskums var atkārtoties nākotnē neatkarīgi no tās lietas apstākļiem, kurā prasītājs cēlis prasību (spriedums, 2007. gada 7. jūnijs, *Wunenburger*/Komisija, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 52. punkts).

23 Šajā lietā, kā prasītāji norādīja tiesas sēdē, nav izslēgts, ka pārkāpumi, uz kuriem viņi atsaucas, atkārtosies nākotnē neatkarīgi no lietas apstākļiem, kurā viņi cēluši prasības.

24 Proti, savās prasībās prasītāji atsaucas uz vairākiem pārkāpumiem, kas tostarp skar apstrīdētā lēmuma atbilstoša juridiskā pamata neesamību, viņu privilēģiju un imunitātes pārkāpumu, kā arī viņu brīvības un neatkarības pārkāpumu vai arī viņu tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību neievērošanu, kas varētu atkārtoties līdzīgu lēmumu gadījumā neatkarīgi no apstākļiem, kas ir pamatā prasībām šajā lietā.

25 Turklāt, kā Parlaments norādīja tiesas sēdē, apstrīdētais lēmums tika pagarināts, pirmām kārtām, līdz 2022. gada 13. martam ar Prezidija 2022. gada 26. janvāra lēmumu un, otrām kārtām, līdz 2022. gada 10. aprīlim ar Prezidija 2022. gada 7. marta lēmumu. Tādējādi nevar izslēgt, ka apstrīdētais lēmums atkal varētu tikt pagarināts vai ka līdzīgs lēmums varētu tikt pieņemts vēlreiz.

26 Līdz ar to prasītājiem joprojām ir interese lūgt apstrīdētā lēmuma atcelšanu.

2. Par prasītāju "locus standi"

27 Parlaments apstrīd prasības pieņemamību un uzskata, ka prasītājiem nav *locus standi* atbilstoši LESD 263. panta ceturtajā daļā noteiktajam.

28 Tas atgādina, ka LESD 263. panta ceturtajā daļā ir paredzēti trīs gadījumi, kad personai var būt *locus standi*, proti, pirmkārt, ja šī persona ir attiecīgā akta adresāts, otrkārt, ja attiecīgais akts to skar tieši un individuāli un, treškārt, ja attiecīgais akts ir reglamentējošs akts, kas to skar tieši un kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem. Parlaments uzskata, ka neviens no šiem gadījumiem neatbilst konkrētajam gadījumam.

29 Prasītāji apstrīd šo argumentāciju.

30 Jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 263. panta ceturto daļu "jebkura fiziska vai juridiska persona ar pirmajā un otrajā daļā minētajiem nosacījumiem var celt prasību par tiesību aktu, kas adresēts šai personai, vai kas viņu skar tieši un individuāli, un par reglamentējošu aktu, kas viņu skar tieši, bet nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem".

31 Pirmām kārtām, jāatzīmē – un to apgalvo arī Parlaments –, ka prasītājus nevar uzskatīt par apstrīdētā akta adresātiem šīs tiesību normas izpratnē. Proti, šis lēmums nav adresēts viņiem personīgi un saskaņā ar tā 2. pantu tas attiecas uz "visām personām, kuras vēlas iekļūt Parlamenta ēkās tā trīs darba vietās, tostarp Parlamenta deputātiem, ierēdņiem, akreditētiem deputātu palīgiem un citiem Parlamenta darbiniekiem".

32 Jāatgādina, ka jēdziens "akta adresāts" minētās tiesību normas izpratnē ir jāsaprot formālā nozīmē – attiecībā uz personu, kas šajā aktā norādīta kā tā adresāts. Apstāklis, ka akta saturs varētu skart personu, kas nav formālais akta adresāts, protams, var piešķirt šai personai *locus standi*, ja tā īpaši pierāda, ka, ņemot vērā šo saturu, akts uz to attiecas tieši, bet ne kā uz šī akta adresātu. Turklāt ar to, ka prasītājiem tika nosūtīts apstrīdētā lēmuma eksemplārs, nepietiek, lai tos uzskatītu par šī lēmuma adresātiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 21. janvāris, *SACBO*/Komisija un *INEA*, C-281/14 P, nav publicēts, EU:C:2016:46, 34. punkts).

33 Otrām kārtām, jāatgādina, ka tādas prasības pieņemamība, ko fiziska vai juridiska persona atbilstoši LESD 263. panta ceturtajai daļai ir iesniegusi par aktu, kurš tai nav adresēts, ir pakārtota nosacījumam, ka šai personai ir atzīts *locus standi*, kas notiek divos gadījumos. Pirmkārt, šādu prasību var celt ar nosacījumu, ka šis akts to skar tieši un individuāli. Otrkārt, attiecīgā persona var celt prasību par reglamentējošu aktu, kas neietver īstenošanas pasākumus, ja tas šo personu skar tieši (skat. spriedumu, 2021. gada 15. jūlijs, *Deutsche Lufthansa*/Komisija, C-453/19 P, EU:C:2021:608, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Vispārējā tiesa uzskata, ka, pirmām kārtām, ir lietderīgi pārbaudīt, vai prasītājiem ir *locus standi* atbilstoši šī sprieduma 33. punktā minētajam otrajam gadījumam.

35 Šajā ziņā, pirmkārt, jāatgādina, ka jēdziens "reglamentējošs akts" LESD 263. panta ceturtās daļas teikuma pēdējās daļas izpratnē attiecas uz visiem vispārpiemērojamiem aktiem, kas nav leģislatīvi (spriedums, 2018. gada 6. novembris, *Scuola Elementare Maria Montessori*/Komisija, Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un Komisija/*Ferracci*, no C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873, 28. punkts). Judikatūrā ir precizēts, ka tiesību akta vispārpiemērojamība var izrietēt no tā, ka šis akts noteiktām situācijām ir piemērojams objektīvi un ka tas rada tiesiskas sekas attiecībā uz vispārēji un abstrakti definētām personu kategorijām (skat. spriedumu, 2001. gada 31. maijs, *Sadam Zuccherifici* u.c./Padome, C-41/99 P, EU:C:2001:302, 24. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Šajā lietā jākonstatē, ka apstrīdētais lēmums, lai gan tas ir pieņemts lēmuma formā, patiesībā ir vispārpiemērojams reglamentējošs akts, jo tas attiecas uz objektīvi noteiktām situācijām un rada tiesiskas sekas attiecībā uz vispārēji un abstrakti definētām personu kategorijām, un to Parlaments neapstrīd.

37 Otrkārt, jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tāds nosacījums, kāds ir paredzēts LESD 263. panta ceturtajā daļā, ka lēmumam, kas ir prasības priekšmets, fiziska vai juridiska persona ir jāskar tieši, nozīmē, ka ir jāizpilda divi kumulatīvi kritēriji, proti, pirmkārt, lai apstrīdētais pasākums tieši ietekmētu attiecīgās personas tiesisko stāvokli un, otrkārt, lai tas nepieļautu nekādu rīcības brīvību šā pasākuma adresātiem, kuri ir atbildīgi par tā īstenošanu, kas ir pavisam automātiska un izriet tikai no Savienības tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpnoteikumus (skat. spriedumu, 2018. gada 6. novembris, *Scuola Elementare Maria Montessori*/Komisija, Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un Komisija/*Ferracci*, no C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Šajā lietā, kā apgalvo prasītāji, apstrīdētais lēmums attiecībā uz viņiem rada tiešas un saistošas tiesiskas sekas, jo kopš tā stāšanās spēkā 2021. gada 3. novembrī piekļūt Parlamenta ēkām, lai pildītu savus Eiropas Parlamenta deputātu pienākumus un piedalītos Parlamenta darbā, viņi var tikai tad, ja spēj uzrādīt derīgu Covid sertifikātu.

39 Šajā ziņā, pat ja Parlaments nolēma no 2021. gada 22. novembra atjaunot obligātu attālinātā darba režīmu, kas vidēji mēnesī nepārsniedz trīs dienas nedēļā, attiecībā uz visiem personāla locekļiem, ar nosacījumu, ka tas sader ar viņu pienākumu pildīšanu, un ļaut deputātiem attālināti piedalīties debatēs un balsojumos plenārsēdē un komitejās, kā to tiesas sēdē apstiprināja Parlaments, apstrīdētais lēmums un pienākums uzrādīt derīgu Covid sertifikātu, lai varētu piekļūt Parlamenta ēkām, visā šajā laikposmā turpināja būt spēkā.

40 Turklāt nav strīda par to, ka nav nekādas rīcības brīvības attiecībā uz apstrīdētā lēmuma adresātiem, kuri atbild par tā ieviešanu, it īpaši Parlamenta drošības darbiniekiem, kuriem uzdots kontrolēt derīga Covid sertifikāta uzrādīšanu. Tas ir pilnīgi automātisks, un tam nav nepieciešami starppasākumi.

41 Tātad ir jāuzskata, ka apstrīdētais lēmums prasītājus skar tieši.

42 Treškārt, jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vārdu salikums "kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem" LESD 263. panta ceturtās daļas pēdējās teikuma daļas izpratnē ir jāinterpretē, ņemot vērā šī noteikuma mērķi, kas, kā izriet no tā rašanās vēstures, ir novērst to, ka privātpersonai ir jāpārkāpj tiesības, lai tā varētu piekļūt tiesai. Ja reglamentējošs akts tieši ietekmē fiziskas vai juridiskas personas tiesisko stāvokli, bet nav vajadzības veikt īstenošanas pasākumus, pastāvētu risks, ka šī persona nesaņems efektīvu tiesību aizsardzību tiesā, ja tai nebūs tiesību celt prasību Savienības tiesā, lai apstrīdētu šī reglamentējošā akta tiesiskumu. Proti, ja nebūtu īstenošanas pasākumu, fiziska vai juridiska persona, lai arī attiecīgais akts to ir skāris tieši, varētu panākt šī tiesību akta pārbaudi tiesā, tikai pārkāpjot šajā aktā ietvertos noteikumus un atsaucoties uz šī akta noteikumu prettiesiskumu pret to ierosinātajos procesos valstu tiesās (skat. spriedumu, 2018. gada 6. novembris, *Scuola Elementare Maria Montessori*/Komisija, Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un Komisija/*Ferracci*, no C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873, 58. punkts un tajā minētā judikatūra).

43 Turpretī, ja reglamentējošs akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem, Savienības tiesību sistēmas ievērošanas pārbaude tiesā tiek nodrošināta neatkarīgi no tā, vai minētos pasākumus ir veikusi Savienība vai dalībvalstis. Fiziskas vai juridiskas personas, kuras LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzēto pieņemamības nosacījumu dēļ nevar tieši apstrīdēt Savienības reglamentējošu aktu Savienības tiesā, ir aizsargātas pret šī akta piemērošanu tām ar iespēju apstrīdēt ar šo aktu saistītos īstenošanas pasākumus (skat. spriedumu, 2018. gada 6. novembris, *Scuola Elementare Maria Montessori*/Komisija, Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un Komisija/*Ferracci*, no C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873, 59. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 Ja minētā tiesību akta ieviešana ir Savienības iestāžu, struktūru vai organizāciju ziņā, fiziskas vai juridiskas personas var celt tiešu prasību Savienības tiesās par piemērošanas aktiem, ievērojot LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētos nosacījumus, un atbilstoši LESD 277. pantam savas prasības pamatošanai atsaukties uz attiecīgā pamatakta prettiesiskumu (skat. spriedumu, 2018. gada 6. novembris, *Scuola Elementare Maria Montessori*/Komisija, Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un Komisija/*Ferracci*, no C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Turklāt Tiesa vairākkārt ir nospriedusi, ka, lai izvērtētu, vai reglamentējošs akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem, ir jāņem vērā tās personas situācija, kura ir atsaukusies uz tiesībām celt prasību atbilstoši LESD 263. panta ceturtās daļas teikuma pēdējai daļai. Līdz ar to nav nozīmes tam, vai attiecīgais akts ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem attiecībā pret citām personām (skat.

spriedumu, 2018. gada 6. novembris, *Scuola Elementare Maria Montessori*/Komisija, Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un Komisija/*Ferracci*, no C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Tādējādi no tiesu prakses izriet, ka jēdziens "īstenošanas pasākumi" nozīmē, pirmkārt, Savienības iestāžu, struktūru, biroju vai aģentūru vai dalībvalstu pieņemtu tiesību aktu, ko var pārbaudīt tiesā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 28. oktobris, *Associazione GranoSalus*/Komisija, C-313/19 P, nav publicēts, EU:C:2020:869, 37. punkts), un, otrkārt, ka apstrīdētā akta tiesiskās sekas attiecībā uz prasītājiem īstenosies tikai ar šiem īstenošanas pasākumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2018. gada 13. marts, *European Union Copper Task Force*/Komisija, C-384/16 P, EU:C:2018:176, 50. punkts; 2018. gada 13. marts, *Industrias Químicas del Vallés*/Komisija, C-244/16 P, EU:C:2018:177, 57. punkts, un 2018. gada 6. novembris, *Scuola Elementare Maria Montessori*/Komisija, Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un Komisija/*Ferracci*, no C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873, 64. punkts).

47 Parlaments uzskata, ka no apstrīdētā lēmuma 3. panta izriet, ka piekļuve Parlamenta telpām tiek piešķirta vai atteikta pēc Parlamenta drošības dienestu veiktas pārbaudes. Šajā pārbaudē tiekot pārbaudīta ne tikai Covid sertifikāta esamība, bet nepieciešamības gadījumā arī tas, vai konkrētajai personai ir tiesības uz atkāpi, ko ģenerālsekretārs piešķīris saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 5. panta 2. punktu. Tādējādi attiecībā uz prasītājām apstrīdētā lēmuma sekas izpaužoties tikai pēc Parlamenta drošības dienestu veiktās pārbaudes.

48 Tomēr jākonstatē, ka pretēji Parlamenta norādītajam, apstrīdētā lēmuma tiesiskās sekas attiecībā uz prasītājiem iestājās no šī lēmuma spēkā stāšanās brīža, neprasot nekādus turpmākus īstenošanas pasākumus, jo prasītājiem jau no šī datuma bija jābūt derīgam Covid sertifikātam, lai varētu piekļūt Parlamenta ēkām.

49 Turklāt jānorāda, ka Parlamenta drošības dienesta darbinieki, kuriem uzdota apstrīdētā lēmuma izpildes pārbaudīšana, nepieņem nekādus aktus, ko varētu pārbaudīt tiesā, bet tikai pārbauda, izmantojot *CovidScanBE* vai *CovidCheck.lu* lietotni, vai personai, kura vēlas piekļuvi Parlamenta ēkām, ir derīgs Covid sertifikāts.

50 Tomēr tiesas sēdē Parlaments apgalvoja, ka personas, kurām liegta piekļuve Parlamenta ēkām, jo tām nav derīga Covid sertifikāta, pēc pieprasījuma var saņemt dokumentu, kas apliecina, ka tām ir liegta piekļuve Parlamenta ēkām, kas arī ir apstrīdētā lēmuma izpildes pasākums.

51 Tomēr jānorāda, ka būtu mākslīgi likt prasītājiem lūgt piekļuvi Parlamenta ēkām, pat ja viņiem nav derīga Covid sertifikāta, lai iegūtu šādu dokumentu, kurā konstatēts, ka tie neizpilda apstrīdētā lēmuma nosacījumus, un lai pēc tam varētu pārsūdzēt šo aktu Vispārējā tiesā un savu prasību pamatam saskaņā ar LESD 277. pantu atsaukties uz apstrīdētā lēmuma prettiesiskumu (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumus, 2018. gada 6. novembris, *Scuola Elementare Maria Montessori*/Komisija, Komisija/*Scuola Elementare Maria Montessori* un Komisija/*Ferracci*, no C-622/16 P līdz C-624/16 P, EU:C:2018:873, 66. punkts; 2016. gada 14. janvāris, *Doux*/Komisija, T-434/13, nav publicēts, EU:T:2016:7, 59.–64. punkts, un 2018. gada 13. septembris, *Gazprom Neft*/Padome, T-735/14 un T-799/14, EU:T:2018:548, 102. punkts).

52 Tāpat arī jānoraida Parlamenta arguments, ka prasītāji varētu iesniegt Parlamenta ģenerālsekretāram lūgumu par atkāpi saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 5. panta 2. punktu un pēc tam apstrīdēt iespējamo atteikumu piešķirt šādu atkāpi. Proti, kā Parlaments to apstiprināja tiesas

sēdē, šādas atkāpes tiek piešķirtas tikai ļoti īpašu leģitīmu iemeslu dēļ, piemēram, vakcinācija trešā valstī, un tās nekad netiek piešķirtas diskrecionāri personām, kurām nav derīga Covid sertifikāta, bez jebkāda pamatota iemesla.

53 Līdz ar to papildus tam, ka būtu mākslīgi likt prasītājiem iesniegt šādus lūgumus par atkāpi, jānorāda, ka šajā lietā tie šādus lūgumus nekad nav iesnieguši, tādējādi šajā lietā šādiem īstenošanas pasākumiem katrā ziņā nav nozīmes, ņemot vērā šī sprieduma 46. punktā minēto judikatūru.

54 Visbeidzot, Parlaments nevar lietderīgi atsaukties uz 2017. gada 20. novembra spriedumu lietā *Petrov* u.c./Parlaments (T-452/15, EU:T:2017:822), lai apgalvotu, ka iespējamais atteikums piekļuvei Parlamenta telpām šajā gadījumā būtu akts, ko attiecīgā persona var apstrīdēt Savienības tiesā. Proti, šajā lietā prasītāji, trešās valsts pilsoņi, apstrīdēja lēmumu, ar kuru viņiem atteikts piešķirt akreditāciju, kas nepieciešama, lai iekļūtu Parlamenta ēkās. Tādējādi šiem prasītājiem, atšķirībā no prasītājiem šeit izskatāmajā lietā, bez šāda lēmuma nebija tiesību uz pastāvīgu piekļuvi Parlamenta ēkām. Turklāt minētajā lietā attiecīgais lēmums bija tiešs lēmums atteikt piekļuvi, nevis vienkāršs kontroles pasākums, [ko veic] Parlamenta drošības darbinieki, kuriem uzdots īstenot vispārpiemērojamu sākotnējo lēmumu ar nosacījumiem piekļuvei Parlamenta ēkām, kā tas ir šajā lietā.

55 Tādējādi, ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, nevar uzskatīt, ka apstrīdētais lēmums ir saistīts ar īstenošanas pasākumiem attiecībā uz prasītājiem LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē.

56 Tādēļ, ciktāl apstrīdētais lēmums ir reglamentējošs akts, kas prasītājus skar tieši un kas nav saistīts ar īstenošanas pasākumiem attiecībā uz viņiem, ir jākonstatē, ka viņiem ir *locus standi* atbilstoši LESD 263. panta ceturtās daļas trešajam gadījumam.

B. Par lūgumu par prasības pieteikumu grozīšanu pieņemamību

57 Tiesas sēdē Parlaments norādīja, ka apstrīdētais lēmums, pirmām kārtām, ar Prezidija 2022. gada 26. janvāra lēmumu tika pagarināts līdz 2022. gada 13. martam un, otrām kārtām, – ar Prezidija 2022. gada 7. marta lēmumu līdz 2022. gada 10. aprīlim. Parlaments arī precizēja, ka šie jaunie lēmumi ir balstīti uz atjauninātu veselības stāvokļa novērtējumu un pieejamiem zinātniskajiem datiem.

58 Jautāti par šo jauno lēmumu ietekmi uz šo prasību, prasītāji tiesas sēdē norādīja, ka vēlas grozīt savus prasījumus, lai ņemtu vērā šos jaunos elementus.

59 Tomēr jānorāda, ka saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 86. panta 1. un 2. punktu prasības pieteikuma grozījumi ir jāiesniedz kā atsevišķs dokuments pirms tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas vai pirms Vispārējās tiesas lēmuma izlemt lietu bez tiesvedības mutvārdu daļas.

60 Šāda noteikuma mērķis it īpaši ir garantēt tiesvedības sacīkstes raksturu un tiesības uz aizstāvību, ļaujot atbildētājam reaģēt uz prasītāja izvirzītajiem pamatiem vai argumentiem, atbilstoši grozījumiem, ciktāl tajos ietverti jauni elementi (šajā nozīmē skat. 2019. gada 24. janvāris, *Haswani* /Padome, C-313/17 P, EU:C:2019:57, 36.–40. punkts, 2017. gada 9. novembris, HX/Padome, C-423/16 P, EU:C:2017:848, 23. punkts, un 2016. gada 30. novembris, *Rotenberg*/Padome, T-720/14, EU:T:2016:689, 139. punkts).

61 Turklāt jānorāda, ka prasītāji un viņu pārstāvji noteikti uzzināja par Prezidija pieņemtajiem jaunajiem lēmumiem pirms tiesas sēdes, tādējādi, ja viņi būtu vēlējušies apstrīdēt arī šo lēmumu tiesiskumu, viņiem būtu bijis jārīkojas ar pienācīgu rūpību, iesniedzot vai nu jaunas prasības, pamatojoties uz LESD 263. pantu, vai arī prasības pieteikumu grozījumus saskaņā ar Reglamenta 86. panta prasībām.

62 Līdz ar to, tā kā prasītāji ar atsevišķu dokumentu nav iesnieguši lūgumus par prasības pieteikumu grozīšanu pirms tiesvedības mutvārdu daļas pabeigšanas, minētie tiesas sēdē mutvārdos izteiktie lūgumi ir jānoraida kā nepieņemami.

C. Par būtību

63 Savās prasībās prasītāji izvirza četrus atsevišķus pamatus, kas attiecas, pirmkārt, uz to, ka apstrīdētajam lēmumam nav likumīga juridiska pamata, lai radītu sekas attiecībā uz Parlamenta deputātiem, otrkārt, ka apstrīdētais lēmums ir pretrunā Parlamenta deputātu brīvības un neatkarības principiem un Līgumā viņiem piešķirtajām imunitātēm, treškārt, ka ir pārkāpti vispārējie personas datu apstrādes principi un, ceturtkārt, ka ir nepamatoti aizskartas tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību, tiesības uz fizisko neaizskaramību, tiesības uz brīvību un drošību, kā arī tiesības uz vienlīdzību likuma priekšā un nediskrimināciju.

1. Par pirmo pamatu, kas attiecas uz to, ka apstrīdētajam lēmumam nav likumīga juridiska pamata, lai radītu sekas attiecībā uz Parlamenta deputātiem

64 Prasītāji apgalvo, ka Parlamenta reglamenta 25. pants nav likumīgs juridiskais pamats apstrīdētā lēmuma pamatojumam, lai tas varētu radīt sekas attiecībā uz viņiem. Proti, tie uzsver, ka ar šīs normas 2. punktu, kas, viņuprāt, ir vienīgais, kas varētu būt attiecināms, Prezidijam tiek piešķirtas tikai vispārējas Parlamenta iekšējās organizācijas pilnvaras, kas nevar attaisnot tik stingru pasākumu pieņemšanu, kādi paredzēti apstrīdētajā lēmumā.

65 Prasītāji arī norāda, ka Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – "Harta") 8. pantā tiek prasīti "tiesību akti", lai noteiktu personas datu apstrādes būtiskos elementus. Viņuprāt, Prezidija lēmums noteikti nav tiesību akts šīs normas izpratnē. Jebkāda pretēja interpretācija novestu pie tā, ka Savienības iestāžu līmenī tiek nodrošināta mazāka aizsardzība nekā dalībvalstu līmenī, kurās kā prasība personas datu apstrādei tiek izvirzīta leģislatīvas tiesību normas pieņemšana parlamenta debašu rezultātā.

66 Katrā ziņā prasītāji uzskata, ka ar Parlamenta reglamenta 25. panta 2. punktu nevar pamatot tādu pasākumu veikšanu, kas ir vērsti pret Eiropas Parlamenta Lēmumu 2005/684/EK, *Euratom* (2005. gada 28. septembris), ar ko pieņem Eiropas Parlamenta deputātu nolikumu (OV 2005, L 262, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "Deputātu nolikums"), vai Protokolu Nr. 7 par privilēģijām un imunitāti Eiropas Savienībā (OV 2010, C 83, 266. lpp.; turpmāk tekstā – "Protokols Nr. 7").

67 Parlaments apstrīd prasītāju argumentus.

68 Pirmām kārtām, jāatgādina, ka LESD 232. pantā ir paredzēts, ka Parlaments ar tā locekļu vairākuma lēmumu pieņem savu reglamentu.

69 Šajā lietā nav strīda par to, ka apstrīdētais lēmums ir pieņemts, tostarp pamatojoties uz Parlamenta reglamenta 25. panta 2. punktu. Ar šo normu Prezidijam tiek piešķirtas pilnvaras pieņemt finansiālus, organizatoriskus un administratīvus lēmumus par Parlamenta iekšējo organizāciju, Ģenerālsekretariātu un struktūrvienībām.

70 Jānorāda, tāpat kā to dara Parlaments, ka apstrīdētais lēmums, kura mērķis ir noteikt, ka piekļūt Parlamenta ēkām var tikai personas ar derīgu Covid sertifikātu, patiešām attiecas uz Parlamenta iekšējās organizācijas jautājumiem tā reglamenta 25. panta 2. punkta izpratnē.

71 Proti, no Parlamenta iekšējās organizācijas noteikšanas pilnvarām izriet, ka tam ir atļauts noteikt atbilstošus pasākumus, lai nodrošinātu procedūru labu darbību un norisi (spriedumi, 1983. gada 10. februāris, Luksemburga/Parlaments, 230/81, EU:C:1983:32, 38. punkts; 1986. gada 10. jūlijs, *Wybot*, 149/85, EU:C:1986:310, 16. punkts, un 2001. gada 2. oktobris, *Martinez* u.c./Parlaments, T-222/99, T-327/99 un T-329/99, EU:T:2001:242, 144. punkts).

72 Kā norāda Parlaments, apstrīdētais lēmums ir šāds pasākums, jo saskaņā ar tā 2. apsvērumu tā mērķis ir ļaut atgriezties pie klātienes darba režīma, lai nodrošinātu tā darbības nepārtrauktību no Līgumiem izrietošo parasto procedūru ietvaros, garantētu visu tā reglamentā paredzēto parasto procedūru pilnīgu piemērošanu un atjaunotu Parlamenta kā demokrātiski ievēlētās Savienības iestādes, kas tieši pārstāv pilsoņus Savienības līmenī, pilnīgu un neierobežotu lomu.

73 Parlamenta iekšējās organizācijas pilnvaras, kas minētas šī sprieduma 71. punktā, ir atzītas arī nolīgumos par atrašanās vietu, kas noslēgti starp Savienības iestādēm un dalībvalstīm, kurās atrodas to ēkas. Tādējādi drošības nolīgumā, ko 2004. gada 31. decembrī parakstīja Parlaments, Eiropas Savienības Padome, Komisija, Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komiteja, Reģionu komiteja un Eiropas Investīciju banka, no vienas puses, un Beļģijas valdība, no otras puses, ir paredzēts, ka iestādes ir atbildīgas par drošību un kārtības uzturēšanu visos aspektos ēkās, ko tās izmanto, kā arī par atļauju izsniegšanu un piekļuves kontroli šīm ēkām. Tāpat arī 1983. gada 2. decembra Nolīgumā starp Parlamentu un Luksemburgas Lielhercogisti ir paredzēts, ka Parlaments ir atbildīgs par drošību savās telpās un ēkās un ka Parlaments šajā nolūkā pieņem iekšējos noteikumus. Visbeidzot, attiecībā uz Parlamenta ēkām Strasbūrā (Francija) 1998. gada 25. jūnija administratīvajā nolīgumā starp Parlamentu un Francijas iestādēm par Parlamenta ēku Strasbūrā drošību ir atzīta arī Parlamenta ekskluzīvā atbildība par atļaujām un piekļuves kontroli Parlamenta ēkām.

74 Turklāt jāatzīmē, ka apstrīdētais lēmums ierobežo Parlamenta deputātu tiesības pastāvīgi piekļūt Parlamenta ēkām, kas ir paredzētas Prezidija 2004. gada 3. maija lēmuma par caurlaižu noteikumiem 1. panta 1. punktā. Ņemot vērā to, ka pēdējo minēto lēmumu Prezidijs pieņēma, tostarp pamatojoties uz Parlamenta reglamenta 22. pantu tā iepriekšējā redakcijā, kas atbilst pašlaik spēkā esošā reglamenta 25. pantam, ir konsekventi, ka šī pati iestāde apstrīdēto lēmumu pieņēma, pamatojoties uz to pašu juridisko pamatu, atbilstoši formu paralēlisma principam (skat. spriedumu, 2018. gada 18. oktobris, *ArcelorMittal Tubular Products Ostrava* u.c./Komisija, T-364/16, EU:T:2018:696, 69. punkts un tajā minētā judikatūra).

75 Otrām kārtām, un bez nepieciešamības lemt par to, cik tas ir efektīvs, jāpārbauda prasītāju arguments, ka apstrīdētais lēmums nav "tiesību akts" Hartas 8. panta izpratnē, kas ļauj noteikt prasītāju personas datu apstrādes būtiskos elementus.

76 Jāatgādina, ka saskaņā ar Hartas 8. pantu "ikvienai personai ir tiesības uz savu personas datu aizsardzību" un "šādi dati ir jāapstrādā godprātīgi, noteiktiem mērķiem un ar attiecīgās personas piekrišanu vai ar citu likumīgu pamatojumu, kas paredzēts tiesību aktos".

77 Hartas 52. panta 1. punktā ir paredzēts arī, ka "visiem šajā Hartā atzīto tiesību un brīvību izmantošanas ierobežojumiem ir jābūt noteiktiem tiesību aktos, un tajos jārespektē šo tiesību un brīvību būtība".

78 Turklāt Hartas 52. panta 3. punktā ir paredzēts, ka, "ciktāl Hartā ir ietvertas tiesības, kuras atbilst Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā garantētajām tiesībām, šo tiesību nozīme un apjoms ir tāds pats kā minētajā Konvencijā noteiktajām tiesībām. Šis noteikums neliedz Savienības tiesībās paredzēt plašāku aizsardzību".

79 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") 8. pantā ir paredzēts, ka "ikvienam ir tiesības uz savas privātās [..] dzīves [..] neaizskaramību" un ka "sabiedriskās institūcijas nedrīkst traucēt nevienam baudīt šīs tiesības, izņemot gadījumos, kas paredzēti likumā un ir nepieciešami demokrātiskā sabiedrībā, lai aizstāvētu valsts drošības, sabiedriskās kārtības vai valsts labklājības intereses, lai nepieļautu nekārtības vai noziegumus, lai aizsargātu veselību vai morāli, vai lai aizstāvētu citu tiesības un brīvības". Līdz ar to, interpretējot Hartas 8. pantu, ir jāņem vērā ECPAK 8. pants kā minimālās aizsardzības līmenis, jo abās normās ir ietvertas līdzvērtīgas tiesības (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 8. aprīlis, *Digital Rights Ireland* u.c., C-293/12 un C-594/12, EU:C:2014:238, 54. punkts).

80 Saskaņā ar Tiesas un Eiropas Cilvēktiesību tiesas (turpmāk tekstā – "ECT") judikatūru prasība, ka jebkura iejaukšanās pamattiesību īstenošanā tiek "paredzēta tiesību aktos" ["likumā"] Hartas 52. panta 1. punkta izpratnē un ECPAK 8. panta 2. punkta izpratnē, nozīmē ne tikai to, ka pasākumam, kas paredz iejaukšanos, ir jābūt valsts tiesībās paredzētam juridiskam pamatam, bet arī to, ka šim juridiskajam pamatam ir jāatbilst noteiktām pieejamības un precizitātes pazīmēm, lai tiktu novērsts jebkāds patvaļas risks (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 15. marts, *Al Chodor*, C-528/15, EU:C:2017:213, 38. punkts; ECT spriedumi, 1979. gada 26. aprīlis, *Sunday Times* pret Apvienoto Karalisti, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, 49. punkts, un 2015. gada 4. decembris, *Roman Zakharov* pret Krieviju, CE:ECHR:2015:1204JUD004714306, 228. punkts).

81 Turklāt no ECT judikatūras izriet, ka jēdziens "likums" vārdu salikumā "paredzēti likumā", kas parādās konkrēti ECPAK 8. panta 2. punktā, ir jāsaprot materiālā, nevis formālā nozīmē. Tādējādi tas ietver gan rakstītās, gan nerakstītās tiesības, un neaprobežojas tikai ar leģislatīviem dokumentiem, bet ietver arī zemāka juridiskā spēka tiesību aktus un instrumentus. Kopumā "likums" ir spēkā esošs dokuments, kā to ir interpretējušas kompetentās tiesas (šajā nozīmē skat. ECT spriedumus, 1979. gada 26. aprīlis, *Sunday Times* pret Apvienoto Karalisti, CE:ECHR:1979:0426JUD000653874, 47. punkts, un 2021. gada 8. aprīlis, *Vavřička* un citi pret Čehijas Republiku, CE:ECHR:2021:0408JUD004762113, 269. punkts).

82 Tādējādi ar apstākli, ka apstrīdētais lēmums nav leģislatīva ranga norma, kas pieņemta pēc parlamentārām debatēm, nepietiek, lai atzītu, ka tas nav "tiesību akts" Hartas 8. panta izpratnē, to interpretējot saskaņā ar ECPAK 8. pantu.

83 Protams, no ECT judikatūras arī izriet, ka, lai atbilstu tiesību akta [likuma] kvalitātes prasībām, valsts tiesību aktiem ir jānodrošina zināma aizsardzība pret patvaļīgiem ECPAK garantēto tiesību pārkāpumiem no valsts iestāžu puses, un jautājumos, kas skar pamattiesības, tiesību akti [likumi]

būtu pretrunā tiesību prioritātei, kas ir viens no ECPAK noteiktajiem demokrātiskas sabiedrības pamatprincipiem, ja izpildvarai piešķirtā rīcības brīvība nebūtu ierobežota. Līdz ar to tajā ir jābūt pietiekami skaidri noteiktam šādu pilnvaru īstenošanas apjomam un kārtībai (skat. ECT spriedumu, 2022. gada 15. marts, *Communauté genevoise d'action syndicale* (*CGAS*) pret Šveici, CE:ECHR:2022:0315JUD002188120, 78. punkts un tajā minētā judikatūra).

84 Tomēr šajā lietā, tā kā apstrīdētais lēmums pats par sevi ir "tiesību akts" Hartas 8. panta izpratnē, to interpretējot atbilstoši ECPAK 8. pantam, nevar uzskatīt, ka Parlamentam bija nepieciešams Savienības likumdevēja nepārprotams pilnvarojums, lai varētu noteikt šādus pasākumus, kuru pamatojums ir rodams LESD 232. pantā un tā reglamenta 25. panta 2. punktā.

85 Turklāt šajā lietā, kā norāda Parlaments, apstrīdētais lēmums atbilst pieejamības un paredzamības kritērijiem, kas tiek prasīti, lai izvairītos no patvaļas riska.

86 Šajā kontekstā jāuzsver, ka apstrīdētajā lēmumā ir paredzēti skaidri un precīzi noteikumi, kas reglamentē attiecīgā pasākuma apjomu un piemērošanu, un tajā it īpaši datu subjektiem ir paredzētas pietiekamas garantijas, kas ļautu to personas datus efektīvi aizsargāt pret ļaunprātīgas izmantošanas risku, kā arī pret jebkādu nelikumīgu piekļuvi šiem datiem un to nelikumīgu izmantošanu (šajā nozīmē un pēc analoģijas skat. spriedumu, 2014. gada 8. aprīlis, *Digital Rights Ireland* u.c., C-293/12 un C-594/12, EU:C:2014:238, 54. punkts un tajā minētā judikatūra).

87 Tādējādi no apstrīdētā lēmuma 22.–25. apsvēruma un 4. panta izriet, ka personas, kuru personas datus Parlaments apstrādā, pamatojoties uz šo lēmumu, ir aizsargātas saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2018/1725 (2018. gada 23. oktobris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Savienības iestādēs, struktūrās, birojos un aģentūrās un par šādu datu brīvu apriti un par Regulas (EK) Nr. 45/2001 un Lēmuma Nr. 1247/2002/EK atcelšanu (OV 2018, L 295, 39. lpp.).

88 Visbeidzot jāatzīmē, tāpat kā to dara Parlaments, ka prasītāju arguments par to, ka Parlamenta reglamenta 25. panta 2. punkts nevar būt par pamatu tādu pasākumu pieņemšanai, kas ir pretrunā Parlamenta deputātu nolikumam vai 7. protokolam, attiecas nevis uz jautājumu par apstrīdētā lēmuma atbilstošu juridisko pamatu, bet gan uz jautājumu par šī lēmuma likumību, ņemot vērā šīs tiesību normas, kas tiks pārbaudīts turpmāk šajā spriedumā otrā pamata ietvaros.

89 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, jākonstatē, ka Parlamenta reglamenta 25. panta 2. punkts ir bijis likumīgs juridiskais pamats apstrīdētā lēmuma pieņemšanai.

90 Līdz ar to pirmais pamats ir jānoraida kā nepamatots.

2. Par otro pamatu, kas attiecas uz to, ka ir pārkāpti deputātu brīvības un neatkarības principi, kā arī deputātiem Līgumā piešķirtā imunitāte

91 Prasītāju otro pamatu veido divas daļas, kas attiecas uz to, ka ir pārkāpts, pirmkārt, Parlamenta deputātu nolikuma 2. pants, kurā noteikti Eiropas Parlamenta deputātu brīvības un neatkarības principi, un otrkārt, šiem deputātiem it īpaši saskaņā ar Protokolu Nr. 7 piešķirtās imunitātes.

a) Par pirmo daļu, kas attiecas uz to, ka apstrīdētais lēmums ir pretrunā Parlamenta deputātu brīvības un neatkarības principiem

92 Prasītāji uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir ļoti ierobežojošs un nopietni pārkāpj Parlamenta deputātu nolikuma 2. pantā noteikto Parlamenta deputāta mandāta brīvas un neatkarīgas īstenošanas principu, jo šī lēmuma rezultātā prasītājiem varētu tikt liegts ieņemt deputāta vietu un pildīt savus pārstāvja pienākumus, kas varētu negatīvi ietekmēt varas līdzsvaru un demokrātijas brīvu īstenošanu.

93 Šajā ziņā prasītāji atgādina, ka apstrīdētajā lēmumā paredzētais piekļuves Parlamenta ēkām atteikums gadījumā, ja netiek uzrādīts derīgs Covid sertifikāts, ir piemērojams neatkarīgi no iemesla, kādēļ tas netiek uzrādīts. Tādējādi deputāts varot nonākt situācijā, kad nespēj uzrādīt derīgu Covid sertifikātu ne tikai tāpēc, ka viņam tāda nav, vai viņš tādu nevēlas, bet arī tāpēc, ka viņš to ir aizmirsis vai pazaudējis, vai vēl arī tāpēc, ka viņa viedtālrunis kontroles laikā nedarbojas. Viņi turklāt arī uzsver, ka Parlamenta deputātiem, kuriem nav vakcinācijas sertifikāta vai pārslimošanas sertifikāta, esot jātaisa testi vismaz reizi divās dienās, jo šo testu derīguma termiņš ir ierobežots. Pie tam ievērojams laiks esot jāgaida no testēšanas brīža līdz brīdim, kad tiek ģenerēts ātrās reaģēšanas kods (turpmāk tekstā – "QR kods"). Līdz ar to, ja viņi vēlētos ierasties Parlamentā pirmdienas rītā, viņiem nebūtu citas izvēles kā vien kārtot šos testus atpūtas dienās un viņiem būtu praktiski neiespējami kārtot testus plenārsēžu "sarkanajās" nedēļās un trialogu "rozā" nedēļās, jo šajās nedēļās debates beidzas vēlu vakarā un atsākas agri no rīta.

94 Parlaments šos argumentus apstrīd.

95 Iesākumā jāatgādina, ka saskaņā ar Parlamenta deputātu nolikuma 2. panta 1. punktu "deputāti ir brīvi un neatkarīgi". Tāpat arī Parlamenta reglamenta 2. pantā tostarp ir noteikts, ka deputāti īsteno savas pilnvaras brīvi un neatkarīgi. Parlamenta deputātu brīvu un neatkarīgu pilnvaru princips ir demokrātiskām parlamentārām sistēmām kopīgs princips, un tas ir būtisks pārstāvības demokrātijas elements, uz kuru saskaņā ar LESD 10. panta 1. punktu ir balstīta Savienības darbība. Šis princips ietver Eiropas Parlamenta deputātu tiesības netraucēti iekļūt Parlamenta ēkās, lai varētu aktīvi piedalīties Parlamenta komiteju un delegāciju darbā saskaņā ar Parlamenta reglamenta 5. panta 4. punktu.

96 Tādējādi apstrīdētais lēmums ir iejaukšanās Eiropas Parlamenta deputātu pilnvaru īstenošanā, jo tajā tiem tiek noteikts papildu nosacījums piekļuvei Parlamenta ēkām, proti, pienākums uzrādīt derīgu Covid sertifikātu.

97 Tomēr jāuzsver, ka Parlamenta deputātu brīvu un neatkarīgu pilnvaru princips nav absolūts princips un it īpaši Parlaments, pamatojoties uz LESD 232. pantā noteiktajām iekšējās organizācijas pilnvarām, var noteikt konkrētus ierobežojumus, ja tas ir paredzēts leģitīma mērķa sasniegšanai.

98 Tomēr, iejaucoties brīvu un neatkarīgu deputātu pilnvaru principā vai ierobežojot to, ir jāievēro samērīguma princips, kas ir Savienības tiesību vispārējais princips. Atbilstoši šim principam Savienības iestāžu pieņemtajiem tiesību aktiem ir jābūt piemērotiem un vajadzīgiem izvirzītā mērķa sasniegšanai, ņemot vērā, ka, ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk ierobežojošais (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2001. gada 2. oktobris, *Martinez* u.c./Parlaments, T-222/99, T-327/99 un T-329/99, EU:T:2001:242, 215. punkts un tajā minētā judikatūra).

99 Pirmām kārtām, kā tas it īpaši izriet no apstrīdētā lēmuma 1.–11. apsvēruma, tam ir leģitīms mērķis, proti, saskaņot divas konkurējošas intereses pandēmijas apstākļos, t.i., Parlamenta darbības nepārtrauktību, no vienas puses, un Parlamenta ēkās esošo personu veselību, no otras puses.

100 Proti, pirmkārt, Parlamentam ir pienākums nodrošināt savu Līgumos paredzēto darbību nepārtrauktību. Tādējādi Covid-19 pandēmijas laikā bija jāsaglabā Parlamenta darbības spēja, it īpaši tā likumdošanas un budžeta darbība. Šajā nolūkā Parlaments, pamatojoties uz tā reglamenta XIIIa sadaļu, ir pieņēmis ārkārtas pasākumus, kas tostarp paredz attālinātas līdzdalības metožu ieviešanu. Tomēr, kā izriet no Parlamenta reglamenta 237.a panta, šādiem ārkārtas pasākumiem pēc definīcijas ir jābūt ierobežotiem laikā. Līdz ar to Parlamentam bija pienākums pēc iespējas ātrāk atsākt savu darbību ierastajā formātā, proti, deputātiem fiziski klātesot, lai nodrošinātu normālu Parlamenta kā Savienības iestādes, kuras locekļi ir demokrātiski ievēlēti, darbību.

101 Otrkārt, Parlamentam saskaņā ar tā pienākumu ņemt vērā ierēdņu intereses un pienākumu, kas it īpaši izriet no Civildienesta noteikumu 1.e panta 2. punkta, kurš saskaņā ar Eiropas Savienības Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības (turpmāk tekstā – "PDNK") 10. pantu ir piemērojams arī Savienības pagaidu darbiniekiem, ir pienākums nodrošināt Savienības ierēdņu un pārējo darbinieku veselību un drošību. Nenonākot līdz pienākumam sasniegt rezultātu, šāds Savienības iestāžu kā darba devēja pienākums nodrošināt savu darbinieku drošību ir īpaši stingrs un administrācijas rīcības brīvība šajā jomā, lai gan pastāv, ir ierobežota (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1990. gada 27. marts, *Grifoni*/Komisija, C-308/87, EU:C:1990:134, 14. punkts, un 2011. gada 12. maijs, *Missir Mamachi di Lusignano*/Komisija, F-50/09, EU:F:2011:55, 126. punkts). Tas pats attiecas uz pienākumu nodrošināt Savienības dienestā strādājošo darbinieku veselību. Tādējādi un ciktāl deputātu atrašanās Parlamenta telpās nozīmē, ka viņi saskarsies ar šīs iestādes personālu, pienākuma nodrošināt šī personāla veselību ievērošana nozīmē, ka Parlamentam jānodrošina, lai šāda atgriešanās pie normālas darbības būtu iespējama bez vispārējas negatīvas ietekmes uz Parlamenta telpās esošo personu, tostarp šīs iestādes darbinieku, veselību.

102 Šajā ziņā, kā tas izriet no apstrīdētā lēmuma 13. apsvēruma, Parlamenta medicīnas dienests uzskatīja, ka:

"Lielāka cilvēku skaita klātbūtne Parlamenta ēkās, ceļojumu skaita pieaugums saistībā ar komandējumu atsākšanos, biežāki cieši kontakti klātienes tikšanos laikā un Covid-19 gadījumu skaita pieaugums sabiedrībā palielina risku, ka vīruss var nonākt Eiropas Parlamentā, kā arī paaugstina Covid-19 iekšējas inficēšanās un karantīnu risku. Turklāt Eiropas Parlamentam kā starptautiskai organizācijai un publiski pieejamai iestādei ir jāņem vērā, ka biežie starptautiskie ceļojumi ir papildu riska faktors, kas to varētu padarīt par infekcijas izplatīšanās centru. Līdz ar to būtu jāņem vērā veselības stāvoklis Savienības līmenī, ne tikai dalībvalstīs, kurās atrodas Parlamenta mītnes vai darba vietas."

103 Turklāt, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 14. apsvēruma, Parlamenta medicīnas dienesta sniegtie dati liecina, ka 2021. gada septembra pirmajās divarpus nedēļās tika reģistrēts vairāk cieša kontakta gadījumu ar personām, kuras bija saņēmušas pozitīvu Covid-19 *PCR* testa rezultātu, nekā jebkurā iepriekšējā mēnesī kopš 2020. gada novembra un šī tendence turpinājās visu 2021. gada septembri un 2021. gada oktobra pirmo nedēļu.

104 Tādējādi, ņemot vērā iepriekš minēto, apstrīdētais lēmums ir jāuzskata par tādu, kam ir leģitīms mērķis un kas nav acīmredzami nepiemērots instruments šā mērķa sasniegšanai, ņemot vērā Parlamenta rīcībā esošo informāciju šā lēmuma pieņemšanas brīdī.

105 Otrām kārtām, jāpārbauda, vai apstrīdētais lēmums nav nesamērīga vai nepamatota iejaukšanās deputātu brīvajās pilnvarās un vai ar to netiek grauta šo tiesību būtība (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2017. gada 28. marts, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, 148. punkts un tajā minētā judikatūra).

106 Šajā ziņā, kā atgādina Parlaments, visā Savienībā ir vispārēja, ātra un pieņemama piekļuve Covid-19 vakcīnām un tā noteikšanas testiem, kas ir pamats Covid sertifikātu izsniegšanai. Covid sertifikāta uzrādīšanu, deputātiem ieejot Parlamenta ēkās, tātad nevar uzskatīt par nesamērīgu un nepamatotu iejaukšanos brīvā pilnvaru īstenošanā, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma leģitīmo mērķi aizsargāt to personu dzīvību, kuras atrodas Parlamenta telpās, veselību un vienlaikus nodrošinot atgriešanos pie Parlamenta parastās darbības.

107 Jāatgādina arī, ka Parlaments ir ieviesis pasākumus, lai saviem deputātiem sniegtu nepieciešamo atbalstu, lai tie varētu izpildīt jaunās piekļuves prasības, ja viņiem nav Covid sertifikāta, piemēram, iespēju veikt bezmaksas testu uz vietas trijās Parlamenta darba vietās.

108 Turklāt apstrīdētais lēmums aprobežojas ar to, kas ir absolūti nepieciešams, lai nodrošinātu Parlamenta normālas darbības atjaunošanu. Proti, saskaņā ar Parlamenta ārsta 2021. gada 10. oktobra atzinumu atgriešanās pie normālas Parlamenta darbības neizbēgami izraisītu vairāk Covid-19 gadījumu un karantīnu. Saskaņā ar šo pašu atzinumu šādus riskus varētu samazināt ar tādiem pasākumiem, kuri paredzēti apstrīdētajā lēmumā. Attiecībā uz personas datu aizsardzību, pārbaudot Covid sertifikātus pie Parlamenta telpu ieejām, tiek uzrādīts personas datu minimums, kā tas izriet no Parlamenta sniegtajiem pierādījumiem (skat šī sprieduma 177. punktu).

109 Turklāt jānorāda, ka apstrīdētais lēmums nav pastāvīgs. Apstrīdētā lēmuma 6. pantā ir paredzēts, ka no 2022. gada 31. janvāra tas vairs nav piemērojams, ja vien tas netiek atjaunots, grozīts vai atcelts, un to regulāri pārskata, ņemot vērā veselības stāvokļa attīstību.

110 Turklāt, kā norāda Parlaments, apstrīdētais lēmums ļauj izbeigt ārkārtas pasākumus un ļauj Parlamenta deputātiem atkal īstenot savas tiesības, atgriežoties pie darbības uz vietas, ar daudz mazāk ierobežojumiem viņu brīvo un neatkarīgo pilnvaru īstenošanai nekā piedaloties procedūrā attālināti.

111 Visbeidzot, jānorāda, tāpat kā to dara Parlaments, ka prasītāji nav minējuši nevienu alternatīvu pasākumu, kas būtu mazāk ierobežojošs, bet līdzīgā veidā sasniegtu izvirzīto mērķi. Šajā ziņā prasītāji nav pierādījuši, ka Parlamenta darbības atsākšana klātienē bez nekāda pienākuma uzrādīt Covid sertifikātu, lai varētu iekļūt Parlamenta ēkās, tādā pašā veidā palīdzētu sasniegt mērķi nodrošināt darbinieku veselību.

112 Prasītāji tomēr norāda uz vairākām negatīvām apstrīdētā lēmuma sekām attiecībā uz viņu situāciju. (skat. šī sprieduma 93. punktu).

113 Pirmkārt, ciktāl prasītāji apgalvo, ka viņiem ir nodarīts kaitējums sakarā ar atteikumu iesniegt derīgu Covid sertifikātu vai tā aizmiršanu, jānorāda, ka viņu apgalvotais kaitējums izriet nevis tikai no apstrīdētā lēmuma radītajām sekām, bet gan no viņu izvēles neiesniegt šādu sertifikātu, jo viņi neapgalvo, ka viņi nevarēja to izdarīt (rīkojums, 2021. gada 8. decembris, *D'Amato* u.c./Parlaments, T-722/21 R, nav publicēts, EU:T:2021:874, 23. punkts).

114 Otrkārt, jāatzīmē, ka apstrīdētā lēmuma 5. panta 2. punktā Parlamenta ģenerālsekretāram ir paredzēta iespēja piešķirt atkāpes no pienākuma uzrādīt šādu sertifikātu, lai iekļūtu Parlamenta ēkās, ar nolūku ņemt vērā atsevišķas īpašas situācijas.

115 Treškārt, ciktāl prasītāji apgalvo, ka viņi, iespējams, nevarētu iesniegt derīgu Covid sertifikātu tehnisku problēmu dēļ saistībā, piemēram, ar viedtālruņa izmantošanu, jāatgādina, ka Covid sertifikāts tiek pieņemts gan papīra, gan digitālā formātā un tādējādi no šādām tehniskām problēmām principā varētu izvairīties.

116 Ceturtkārt, prasītāji apgalvo, ka testi viņiem būtu jāveic ļoti regulāri, pat viņu atpūtas dienās, un ka tie nevarētu veikt testus darbā ļoti aizņemtās darbdienās.

117 Lai gan nav nepieciešams lemt par šā argumenta pieņemamību attiecībā uz to prasītāju situāciju, kuri nav ne vakcinēti, ne pārslimojuši, jākonstatē, ka Parlaments saviem deputātiem trijās darba vietās piedāvā vajadzīgo atbalstu, lai viņi varētu izpildīt jaunās pieejamības prasības gadījumā, ja viņiem nav derīga Covid sertifikāta. Tādējādi Parlaments ir radījis iespēju veikt bezmaksas testus uz vietas savās trijās darba vietās. Pie tam par šo iespēju visi Parlamenta darbinieki tika informēti 2021. gada 28. oktobrī, proti, pirms apstrīdētā lēmuma stāšanās spēkā. Turklāt, lai varētu iekļūt Parlamenta ēkās, ir iespējams uzrādīt arī Beļģijā, Luksemburgā vai Francijā veikta *PCR* testa negatīvu rezultātu. Visbeidzot, lai gan sākotnēji *PCR* testa rezultātu derīguma termiņš bija divas kalendārās dienas pēc testa veikšanas dienas, ar Parlamenta ģenerālsekretāra 2021. gada 19. novembra lēmumu no 2021. gada 22. novembra līdz 2022. gada 27. janvārim *PCR* testa derīguma termiņš tika pagarināts līdz 72 stundām pēc šī testa veikšanas.

118 Piektkārt, attiecībā uz prasītāju argumentu, ka apstrīdētais lēmums tieši aizskar arī viņu kā ievēlētu Parlamenta deputātu pārstāvības pilnvaras un viņu spēju strādāt lietderīgi un efektīvi, jo minētais lēmums attiecas arī uz viņu palīgiem un Parlamenta personālu, jānorāda, tāpat kā to dara Parlaments, ka prasītāji neizvirza nevienu konkrētu argumentu, lai pierādītu, ka šīs personas nevar savlaicīgi izpildīt apstrīdētajā lēmumā paredzētos piekļuves nosacījumus.

119 Visbeidzot, sestkārt, prasītāji norāda, ka Francijā visi grozījumi, kas paredz saistīt deputātu un senatoru piekļuvi Nacionālās asamblejas un Senāta ēkām ar Covid sertifikāta uzrādīšanu, tika noraidīti, it īpaši ņemot vērā *Conseil constitutionnel* [Konstitucionālās padomes] (Francija) 2020. gada 11. maija lēmumu, kurā atgādināts, ka vairākās *Constitution française* [Francijas Konstitūcijas] normās ir noteikts ievērot Parlamenta deputātu brīvību viņu pilnvaru īstenošanā un ka parlamenta deputātam nekad nevar atteikt piekļuvi sēžu zālei.

120 Šajā ziņā vienīgi jāatgādina, ka Parlamentam, kura ēkas atrodas ne tikai Francijā, bet arī Beļģijā un Luksemburgā, ir neatkarīgs juridiskais pamats noteikt tādus iekšējos organizatoriskos pasākumus, kuri tika ieviesti ar apstrīdēto lēmumu, saskaņā ar LESD 232. pantu un tā reglamenta 25. panta 2. punktu, un tādējādi tam nevar būt saistošs konkrētas dalībvalsts līmenī veikts novērtējums.

121 Ņemot vērā iepriekš minēto, jāsecina, ka neviens no prasītāju izvirzītajiem argumentiem neļauj pierādīt, ka apstrīdētais lēmums nesamērīgi vai nepamatoti ierobežo Parlamenta deputāta pilnvaru brīvu un neatkarīgu īstenošanu, ne arī to, ka tiek apšaubīta pati šī īstenošanas būtība.

122 Līdz ar to otrā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

b) Par otro daļu, kas pēc būtības attiecas uz to, ka ir pārkāpta Parlamenta deputātiem Protokolā Nr.7 piešķirtā imunitāte

123 Prasītāji uzskata, ka ar apstrīdēto lēmumu ir aizskarta arī Protokola Nr. 7 7. panta pirmā daļa, ar ko dalībvalstīm aizliedz noteikt administratīvus ierobežojumus Eiropas Parlamenta deputātu pārvietošanās brīvībai. Šī norma, ņemot vērā LES 4. panta 3. punkta pēdējo daļu, esot jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir aizliegti jebkādi pasākumi, kas varētu apdraudēt Savienības mērķu sasniegšanu, tostarp pasākumi, kas varētu kavēt Savienības iestāžu darbību.

124 Turklāt prasītāju ieskatā, lai gan formāli tas ir adresēts dalībvalstīm, nav nekādu šaubu, ka Protokola Nr. 7 7. panta pirmā daļa attiecas arī uz Savienības iestādēm, kad tās pašas pieņem tādus ierobežojošus pasākumus kā apstrīdētais lēmums. Proti, šī norma esot jāinterpretē, ņemot vērā Hartas normas un it īpaši pantus, kas attiecas uz privātās dzīves aizsardzību un tiesībām uz fizisko neaizskaramību. Turklāt no Protokola Nr. 7 18. panta un Parlamenta reglamenta 5. panta izrietot, ka tam ir jārīkojas saskaņoti ar dalībvalstīm, lai nodrošinātu Protokola Nr. 7 īstenošanu. Parlamentam it īpaši esot jānodrošina deputātu neatkarība viņu pilnvaru izpildē un jāaizsargā viņu tiesības aktīvi piedalīties Parlamenta komiteju un delegāciju darbā.

125 Parlaments šos argumentus apstrīd.

126 Protokola Nr. 7 7. pantā ir noteikts, ka "Eiropas Parlamenta locekļiem, kas dodas uz Eiropas Parlamenta sanāksmes vietu vai prom no tās, nepiemēro nekādus administratīvus vai citādus brīvas pārvietošanās ierobežojumus".

127 Jāpārbauda, vai, kā apgalvo prasītāji, šajā normā Parlamentam ir liegts noteikt pasākumus, kuru mērķis ir ierobežot vai noteikt nosacījumus piekļuvei tā ēkām, kā tas ir paredzēts apstrīdētajā lēmumā.

128 Šajā ziņā vispirms jāatzīmē, kā atzīst prasītāji, ka Protokols Nr. 7 vispirms ir adresēts dalībvalstīm, nevis Savienības iestādēm.

129 Pēc tam, kā norāda prasītāji, Protokola Nr. 7 18. pantā ir paredzēts, ka, "lai piemērotu šo Protokolu, Savienības iestādes sadarbojas ar attiecīgo dalībvalstu atbildīgajām iestādēm". Parlamenta reglamenta 5. pantā tostarp ir noteikts, ka deputāti izmanto privilēģijas un imunitāti, kas noteiktas Protokolā Nr. 7 un ka "deputātiem ir tiesības saskaņā ar Reglamenta noteikumiem aktīvi piedalīties Parlamenta komiteju un delegāciju darbā, lai pildītu savus parlamentāros pienākumus".

130 Tomēr no šīm tiesību normām nekādā ziņā neizriet, pat ja tās interpretē Hartas normu gaismā, it īpaši attiecībā uz tiesībām uz privātās dzīves un fizisko neaizskaramību, ka Parlamentam, pamatojoties uz tā reglamenta 25. panta 2. punktu, nav kompetences noteikt tādus iekšējos organizatoriskos pasākumus, kuri ir paredzēti apstrīdētajā lēmumā. Turpretī šī reglamenta 5. pantā ir tieši noteikts, ka tiesības aktīvi piedalīties Parlamenta komiteju un delegāciju darbā deputāti īsteno "saskaņā ar Reglamenta noteikumiem".

131 Turklāt, kā izriet no Parlamenta reglamenta 176. panta 1. punkta pēdējās daļas, "Parlamenta priekšsēdētājs var deputātam noteikt sankcijas gadījumos, kad Reglamentā vai lēmumā, ko Prezidijs pieņēmis saskaņā ar 25. pantu, ir paredzēts piemērot šo pantu". Šāds noteikums pats par sevi būtu prettiesisks, ja būtu jāizvēlas prasītāju piedāvātā Protokola Nr. 7 interpretācija. Jāuzsver, ka prasītāji nav pamatojuši Parlamenta reglamenta prettiesiskumu, pamatojoties uz LESD 277. pantu.

132 Visbeidzot, jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru privilēģijām un imunitātei, kas Savienībai atzītas ar Protokolu Nr. 7, ir tikai funkcionāls raksturs, tādējādi, ka to mērķis ir novērst jebkādu iejaukšanos Savienības darbībā un neatkarībā. Līdz ar to šīs privilēģijas un imunitāte ir piešķirtas vienīgi Savienības interesēs. Tas pats noteikti attiecas arī uz Parlamenta deputātu imunitāti: tās mērķis ir izvairīties no jebkādiem šķēršļiem iestādes, kuras locekļi viņi ir, pienācīgai darbībai, un tādējādi arī šīs iestādes pilnvaru īstenošanai (skat. rīkojumu, 2011. gada 30. septembris, *Gollnisch* /Parlaments, T-346/11 R, nav publicēts, EU:T:2011:553, 23. punkts un tajā minētā judikatūra). Šajā pašā nozīmē Parlamenta reglamenta 5. panta 2. punkta otrajā teikumā ir paredzēts, ka "deputāta imunitāte nav viņa personīgā privilēģija, bet gan visa Parlamenta un tā deputātu neatkarības garantija".

133 Tādējādi, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, jākonstatē, ka ar apstrīdēto lēmumu nav pārkāpts ne Protokols Nr. 7, ne arī konkrēti tā 7. pants.

134 Līdz ar to arī otrā pamata otrā daļa, kā arī otrais pamats kopumā ir jānoraida.

3. Par trešo pamatu, kas attiecas uz personas datu apstrādes vispārējo principu pārkāpumu

135 Prasītāju izvirzītais trešais pamats ir sadalīts divās daļās, kas attiecas, pirmkārt, uz datu apstrādes mērķu ierobežošanas principa un likumības principa pārkāpumu un, otrkārt, uz lojalitātes, pārskatāmības un minimizēšanas principu pārkāpumu.

a) Par pirmo daļu, kas attiecas uz datu apstrādes mērķu ierobežošanas principa un likumības principa pārkāpumu

136 Prasītāji atgādina, ka saskaņā ar datu apstrādes mērķu ierobežošanas principu personas dati ir jāvāc konkrētiem, skaidri noteiktiem un likumīgiem mērķiem, un tos nedrīkst vēlāk apstrādāt atšķirīgi. Tādējādi tikai izņēmuma gadījumos, kas izsmeļoši uzskaitīti Regulas Nr. 2018/1725 6. pantā, pārzinis varētu paplašināt apstrādes darbības sākotnējos nolūkus.

137 Līdz ar to, lai viņu Covid sertifikātos norādītos personas datus varētu izmantot piekļuvei Parlamenta ēkām, esot juridiski nepieciešams, lai tie būtu savākti šim nolūkam.

138 Pirmkārt, prasītāji uzsver, ka, pirmkārt, Regulā Nr. 2021/953 datu apstrāde ir paredzēta tikai, lai atvieglotu tiesību brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā īstenošanu Covid-19 pandēmijas laikā. Otrkārt, no Regulas Nr. 2021/953 48. apsvēruma skaidri izrietot, ka gadījumā, ja dalībvalstis vēlas izmantot Covid-19 sertifikāta ieviešanai apstrādātos personas datus citiem nolūkiem, kas nav paredzēti Regulā Nr. 2021/953, tām tad ir jāparedz tam īpašs valsts juridiskais pamats. Šis princips nesen esot arī atgādināts Eiropas Datu aizsardzības kolēģijas (EDAK) un Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāja (EDAU) kopīgajā atzinumā Nr. 04/2021 par priekšlikumu Parlamenta un Padomes regulai par sadarbspējīgu vakcinācijas, testēšanas un pārslimošanas sertifikātu izdošanas, verifikācijas un akceptēšanas satvaru nolūkā atvieglot brīvu pārvietošanos

Covid-19 pandēmijas laikā (digitālais zaļais sertifikāts) (turpmāk tekstā – "Kopīgais atzinums Nr. 04/2021"), kā arī EDAU vadlīnijās "par atgriešanos darba vietā un Covid imunitātes stāvokļa vai infekcijas testēšanu Eiropas iestādēs".

139 Turklāt Beļģijā, kur Eiropas Parlamenta deputātiem visbiežāk esot jāveic testi, Beļģijas normatīvajā regulējumā piekļuve darbavietai vai valsts parlamentiem neesot noteikta kā viens no personas datu apstrādes nolūkiem saistībā ar Covid sertifikātu. Šāda lietošana pat esot nepārprotami izslēgta, jo tā radītu slēptu vakcinācijas pienākumu. Tāpat arī Francijā Covid sertifikāta izmantošana esot skaidri izslēgta saistībā ar piekļuvi parlamentārajām asamblejām.

140 Visbeidzot, prasītāji uzsver, ka neviens no Regulas Nr. 2018/1725 6. pantā paredzētajiem izņēmumiem neattiecas uz šo lietu un ka tādējādi Parlaments nevar atsaukties ne uz vienu no šiem izņēmumiem, lai pamatotu "apstrād[i] citos savietojamos nolūkos".

141 Tādējādi prasītāju ieskatā, tā kā nav valsts juridiskā pamata, kas skaidri atļautu apstrādāt medicīniskos datus par vakcināciju, testiem vai pārslimošanu nolūkā noteikt piekļuvi darbavietai un parlamentārajām asamblejām, tad Parlamenta veiktā personas datu apstrāde pārkāpj datu apstrādes mērķu ierobežošanas principu un līdz ar to ir prettiesiska.

142 Parlaments šos argumentus apstrīd.

143 Vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 4. panta 1. punktu "personas datus, kas koda nolasīšanas procesā iegūti no sertifikāta vai līdzvērtīga sertifikāta, apstrādā saskaņā ar Regulu (ES) 2018/1725". Saskaņā ar Regulas Nr. 2018/1725 4. panta 1. punkta b) apakšpunktu, kurā paredzēts mērķu ierobežošanas princips, personas dati "tiek vākti konkrētos, skaidros un leģitīmos nolūkos, un to turpmāku apstrādi neveic ar minētajiem nolūkiem nesavietojamā veidā".

144 Covid sertifikātos iekļauto personas datu apstrādes nolūki ir definēti Regulas Nr. 2021/953 10. panta 2. punktā, kurā ir paredzēts, ka:

"Šīs regulas nolūkos personas datus, kas ietverti saskaņā ar šo regulu izdotajos sertifikātos, apstrādā vienīgi nolūkā piekļūt sertifikātā iekļautajai informācijai un verificēt to, lai Covid-19 pandēmijas laikā atvieglotu brīvas pārvietošanās tiesību īstenošanu Savienībā. Pēc šīs regulas piemērošanas laikposma beigām nenotiek nekāda turpmāka apstrāde."

145 Šajā ziņā jānorāda, tāpat kā to dara Parlaments, ka Regulas Nr. 2021/953 10. panta 2. punkts ir jāsaprot tādējādi, ka "šīs regulas nolūkā" jeb, citiem vārdiem sakot, īstenojot šo regulu, dalībvalstis var apstrādāt Covid sertifikātos iekļautos personas datus tikai tādēļ, lai atvieglotu brīvas pārvietošanās tiesību īstenošanu.

146 Turpretī, kā tieši izriet no Regulas Nr. 2021/953 48. apsvēruma, "dalībvalstis var apstrādāt personas datus citām vajadzībām, ja juridiskais pamats šādu datu apstrādei citām vajadzībām, tostarp attiecīgie saglabāšanas termiņi, ir paredzēti valsts tiesību aktos, kuriem ir jāatbilst Savienības datu aizsardzības tiesību aktiem, un efektivitātes, nepieciešamības un proporcionalitātes principiem un būtu jāsatur noteikumi, kuros skaidri norādīts apstrādes apjoms un apmērs, konkrētais nolūks, to subjektu kategorijas, kas var verificēt sertifikātu, kā arī attiecīgie aizsardzības pasākumi, lai novērstu diskrimināciju un ļaunprātīgu izmantošanu, ņemot vērā riskus datu subjektu tiesībām un brīvībām".

147 Pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, no šī apsvēruma nevar secināt, ka Savienības iestādes, piemēram, šajā lietā Parlaments, Covid sertifikātos ietvertos personas datus ir tiesīgas apstrādāt citos nolūkos, kas nav paredzēti Regulā Nr. 2021/953, tikai tad, ja valsts tiesībās paredzētais juridiskais pamats tām to tieši ļauj.

148 Proti, kā norāda Parlaments, to, ka 48. apsvēruma ceturtajā teikumā ir atsauce tikai uz dalībvalstīm un valsts tiesībām, nevis uz Savienības iestādēm, var izskaidrot tādējādi, ka šī regula ir adresēta dalībvalstīm, nevis minētajām iestādēm.

149 Pēc tam jāatzīmē, ka saskaņā ar Regulas Nr. 2018/1725 5. panta 2. punktu iestāžu pārvaldībai un darbībai nepieciešamo personas datu apstrādes pamatu nosaka Savienības tiesību aktos.

150 Tādējādi, pieņemot apstrīdēto lēmumu, Parlaments, pamatojoties uz LESD 232. pantā noteiktajām iekšējās organizācijas pilnvarām, Savienības tiesībās ir radījis juridisko pamatu, kas tam ļauj apstrādāt Covid sertifikātos ietvertos personas datus, lai varētu piekļūt tā ēkām trīs darba vietās, ievērojot Regulu Nr. 2018/1725.

151 Līdz ar to prasītāju argumenti, kas balstās uz Beļģijas vai Francijas tiesisko regulējumu, ir jānoraida kā neefektīvi, jo nekādā ziņā netiek prasīts valsts juridiskais pamats, lai Parlaments varētu apstrādāt Covid sertifikātos ietvertos personas datus citā nolūkā, kas nav paredzēts Regulā Nr. 2021/953.

152 Pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, šos secinājumus neapgāž ne Kopīgais atzinums Nr. 04/2021, ne EDAU "Vadlīnijas par atgriešanos darba vietā un Covid imunitātes stāvokļa vai infekcijas testēšanu Eiropas iestādēs".

153 Pirmkārt, Kopīgā atzinuma Nr. 04/2021 23. punktā EDAK un EDAU ir paskaidrojuši, ka "jebkāda turpmāka satvara un digitālā zaļā sertifikāta iespējama izmantošana, pamatojoties uz dalībvalstu tiesību aktiem, kuras mērķis nav atvieglot tiesības uz brīvu pārvietošanos starp Savienības dalībvalstīm, neietilpst priekšlikumā [Parlamenta un Padomes regulai par sadarbspējīgu vakcinācijas, testēšanas un pārslimošanas sertifikātu izdošanas, verifikācijas un akceptēšanas satvaru nolūkā atvieglot brīvu pārvietošanos Covid-19 pandēmijas laikā (digitālais zaļais sertifikāts)], un tādējādi uz to neattiecas šis kopīgais atzinums".

154 Otrkārt, attiecībā uz EDAU "Vadlīnijām par atgriešanos darba vietā un Covid imunitātes stāvokļa vai infekcijas testēšanu Eiropas iestādēs", to 6.1. punktā ir nostiprināts, ka jēdziens "valsts tiesību akti" Regulas Nr. 2021/953 48. apsvēruma izpratnē, ciktāl tas attiecas uz Savienības iestādēm, ir jāinterpretē kā atsauce uz Civildienesta noteikumu 1.e panta 2. punktu apvienojumā ar iestādes izpildlēmumu, ar ko nosaka attiecīgus pasākumus, lai aizsargātu datu subjektu pamattiesības un intereses.

155 Visbeidzot, ciktāl prasītāji apgalvo, ka ir pārkāpts Regulas Nr. 2018/1725 6. pants, jānorāda, ka šajā normā ir paredzēta atkāpe no mērķu ierobežošanas principa. Proti, saskaņā ar šo pantu, "ja apstrāde citā nolūkā nekā tajā, kādā personas dati tika vākti, nav balstīta uz datu subjekta piekrišanu vai uz Savienības tiesību aktiem, kas demokrātiskā sabiedrībā ir vajadzīgs un samērīgs pasākums, lai aizsargātu 25. panta 1. punktā minētos mērķus", pārzinim ir jāņem vērā konkrēti kritēriji, lai pārliecinātos, vai apstrāde citā nolūkā ir savietojama ar nolūku, kādā personas dati sākotnēji tika vākti.

156 Šajā lietā, kā izriet no apstrīdētā lēmuma 24. apsvēruma, personas datu apstrādes nolūks it īpaši ir sabiedrības veselības aizsardzība. Tātad ar to tiek īstenots Savienības vispārējo sabiedrības interešu mērķis, kas minēts Regulas Nr. 2018/1725 25. panta 1. punkta c) apakšpunktā, tādējādi, ka apstrīdētajā lēmumā paredzētā personas datu apstrāde citā nolūkā, kas nav paredzēts Regulā Nr. 2021/953, šajā tiesību normā ir atļauta ar nosacījumu, ka tajā tiek ievērota šajā regulā paredzēto pamattiesību un pamatbrīvību būtība un tā ietver demokrātiskā sabiedrībā nepieciešamu un samērīgu pasākumu, bet tas tiks pārbaudīts ceturtā pamata ietvaros.

157 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus un ievērojot pārbaudi par apstrīdētajā lēmumā paredzētās prasītāju personas datu apstrādes samērīgumu, trešā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā nepamatota.

b) Par otro daļu, kas attiecas uz lojalitātes, pārskatāmības un minimizēšanas principu pārkāpumu

158 Pirmām kārtām, prasītāji atgādina, ka personas datu lojālas un pārredzamas apstrādes princips paredz, ka datu subjektam ir jābūt informētam par apstrādes darbību esamību un tās nolūkiem. Līdz ar to tie uzskata, ka, Parlamentam izmantojot personas datus citam mērķim, nevis tam, kuram šie dati tika vākti saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ir pārkāpts Regulas Nr. 2018/1725 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā un 14. pantā noteiktais pārskatāmības princips, jo viņu personas datu vākšanas laikā viņi nav informēti par to, ka šie dati tiks izmantoti kā nosacījums piekļuvei viņu darbavietai.

159 Otrām kārtām, prasītāji uzskata, ka personas datu apstrāde, ko Parlaments veic, īstenojot apstrīdēto lēmumu, neatbilst Regulas Nr. 2018/1725 4. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētajam datu minimizēšanas principam, jo apstrīdētā lēmuma 4. panta 3. punktā ir paredzēts, ka personas dati, kas attiecas uz Covid sertifikāta derīgumu, tiks apstrādāti un parādīti sertifikāta QR koda nolasīšanas procesā.

160 Proti, drošības darbinieki, kuriem uzdots pārbaudīt Covid sertifikātus pie Parlamenta ēku ieejas, varot viegli noteikt, kāda veida sertifikāts katrai personai ir, jo testa sertifikātiem maksimālais derīguma termiņš ir 2 dienas, pārslimošanas sertifikātiem – 180 dienas, bet vakcinācijas sertifikātiem nav noteikts maksimālais derīguma termiņš. Tiem nolūkiem, kuriem tie tiek apstrādāti, šie dati par sertifikātu derīgumu neesot nepieciešami.

161 Šajā ziņā tie uzsver, ka dokumentā "Drošības pasākumi cīņai pret Covid-19 – Ietekmes uz datu aizsardzību novērtējums" (turpmāk tekstā – "Ietekmes novērtējums") Parlaments pats bija identificējis šo risku, bet atzinis, ka raksturīgie riski ir nelieli, ņemot vērā tehniskos un organizatoriskos pasākumus, ko tas ir veicis šo datu apstrādei. Tomēr no apstrīdētā lēmuma vai kāda cita paziņojuma prasītājiem neizrietot, ka būtu veikti kādi īpaši pasākumi, lai mazinātu šos riskus.

162 Prasītāju ieskatā drošības darbiniekiem būtu arī pilnībā iespējams uzņemt ekrānuzņēmumus ar šo konfidenciālo informāciju. Šāda veida ļoti sensitīvu datu izpaušana varot radīt ļoti nopietnas sekas datu subjektiem, kas varētu izraisīt stigmatizāciju vai diskrimināciju viņu darba vietā. Līdz ar to prasītāju personas datu apstrādi nevarot uzskatīt par lojālu.

163 Trešām kārtām, prasītāji baidās no nelikumīgas un nelojālas viņu personas datu apstrādes, jo pastāv risks saistībā ar *CovidScanBe* lietotnes, kuru izmanto pie Parlamenta ēku ieejas Covid sertifikātu QR kodu skenēšanai, neaizsargātību. Ietekmes novērtējumā tas esot identificēts kā

potenciāls risks. Turklāt pavisam nesen esot ziņots par ļoti svarīgu drošības nepilnību, kas atklāta Covid sertifikātu QR kodu validēšanā un nolasīšanā, izmantojot lietotni *CovidScanBe*. Šajā ziņā prasītāji uzsver, ka prasība par pagaidu noregulējumu nolūkā uzdot apturēt *CovidScanBe* lietotni vairāku Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2016/679 (2016. gada 27. aprīlis) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti, un ar ko atceļ Direktīvu 95/46/EK (Vispārīgā datu aizsardzības regula) (OV 2016, L 119, 1. lpp.) pārkāpumu dēļ, ir iesniegta *tribunal de première instance de Bruxelles* [Briseles frankofonās pirmās instances tiesas] (Beļģija) priekšsēdētājam un tas ar 2021. gada 29. oktobra rīkojumu ir atzinis, ka nepilnību risks ir pietiekami pierādīts, lai ieceltu neatkarīgu ekspertu šo nepilnību pārbaudīšanai un iespējamo zaudējumu noteikšanai. Visbeidzot, otra *CovidScanBe* lietotnes nepilnība esot saistīta ar iespēju pie Covid sertifikāta QR koda nolasīšanas ar ceļošanai piemērojamā lietojumprogrammas moduļa palīdzību piekļūt tādiem sensitīviem personas datiem kā uzvārds, vārds, vakcinācijas datums, vakcīnas veids, valsts, kurā vakcinācija notikusi un vēl arī saņemto devu skaits.

164 Tādējādi prasītāju ieskatā šie elementi pierāda, ka ar apstrīdēto lēmumu ir pārkāpts lojālas un pārredzamas personas datu apstrādes princips.

165 Parlaments šos argumentus apstrīd.

166 Pirmām kārtām, jāatgādina, ka saskaņā ar Regulas Nr. 2018/1725 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu personas datus "apstrādā likumīgi, godprātīgi un datu subjektam pārredzamā veidā".

167 Turklāt Regulas Nr. 2018/1725 15. panta 1. punktā ir noteikts:

"Ja datu subjekta personas datus vāc no datu subjekta, pārzinis personas datu iegūšanas laikā datu subjektam sniedz visu šādu informāciju:

[..]

c) apstrādes nolūki, kam paredzēti personas dati, kā arī apstrādes juridiskais pamats [..]."

168 Regulas Nr. 2018/1725 16. panta 1. punkta c) apakšpunktā ir paredzēts, ka šī informācija jāsniedz arī tad, ja personas dati nav iegūti no datu subjekta.

169 Turklāt Regulas Nr. 2018/1725 16. panta 4. punktā ir noteikts: "ja pārzinis paredz personas datus turpmāk apstrādāt citā nolūkā, kas nav nolūks, kādā personas dati tika iegūti, pārzinis pirms minētās turpmākās apstrādes informē datu subjektu par minēto citu nolūku un sniedz tam visu attiecīgo papildu informāciju, kā minēts 2. punktā".

170 Tādējādi – pretēji prasītāju apgalvotajam – no šīm normām izriet, ka gadījumā, ja personas dati tiek apstrādāti citā nolūkā, nevis tam, kuram tie sākotnēji tika iegūti, tikai tai personai, kas ir atbildīga par šo datu turpmāku apstrādi, ir iepriekš jāinformē datu subjekti par šo citu nolūku un jāsniedz jebkura cita nozīmīga informācija.

171 Līdz ar to, ciktāl šajā lietā, kā to atzīst Parlaments, apstrīdētajā lēmumā paredzētā personas datu apstrāde ir turpmāka apstrāde citā nolūkā, nevis tajā, atbilstoši kuram personas dati tika iegūti, tam bija pienākums pirms šīs turpmākās apstrādes sniegt datu subjektiem informāciju par šo citu nolūku saskaņā ar iepriekš minētajām normām.

172 No Parlamenta iesniegtajiem pierādījumiem izriet, ka Parlaments šo pienākumu ir izpildījis.

173 Proti, kā izriet no minētajiem pierādījumiem, pirmkārt, pirms attiecīgo datu apstrādes Parlaments savā publiskajā apstrādes operāciju reģistrā publicēja ierakstu Nr. 464 par šo darbību, kuram bija pievienots paziņojums par konfidencialitāti. Otrkārt, 2021. gada 27. oktobrī tas nosūtīja elektronisko vēstuli Parlamenta deputātiem un visiem Parlamenta darbiniekiem, informējot viņus par apstrādes nolūkiem. Treškārt, kā norādīts apstrīdētā lēmuma 6. panta 1. punktā, tas bija "redzamā vietā izlikts visās Parlamenta ēku piekļuves vietās, kurās tiek veikta pārbaude", un prasītāji to neapstrīd.

174 Līdz ar to jākonstatē, ka Parlaments ir izpildījis savus pienākumus atbilstoši pārskatāmības principam un ka prasītāju arguments par to, ka sākotnējās personas datu vākšanas brīdī viņi bija jāinformē par to, ka šie dati tiks izmantoti, lai piekļūtu Parlamenta ēkām, ir jānoraida kā nepamatots.

175 Otrām kārtām, jāatgādina, ka Regulas Nr. 2018/1725 4. panta 1. punktā ir precizēts, ka "personas dati ir [..] adekvāti, atbilstīgi un ietver tikai to, kas nepieciešams to apstrādes nolūkos ("datu minimizēšana")".

176 Šajā ziņā vispirms jāatzīmē, ka saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 4. panta 2. un 4. punktu QR koda nolasīšanas procesā iegūto datu apstrādes nolūks stingri attiecas tikai uz atļauju piekļūt Parlamenta ēkām un ka dati, kas parādās Covid sertifikātu pārbaudes laikā, netiek ne iekšēji, ne ārēji uzglabāti, reģistrēti vai saglabāti, ne arī nosūtīti citai Savienības iestādei vai trešai personai un netiek izmantoti nekādam citam nolūkam.

177 Pēc tam, kā Parlaments to apstiprināja tiesas sēdē, un prasītāji to neapstrīdēja, runājot par to personu Covid sertifikātu QR kodu nolasīšanu, kuras vēlas iekļūt Parlamenta ēkās, Parlamenta drošības darbiniekiem bija noteikts lietotni *CovidScanBe* izmantot tikai "notikuma" režīmā. Kā tas izriet no Parlamenta sniegtajiem pierādījumiem, izmantojot *CovidScanBe* lietotni "notikuma" režīmā, tiek parādīts tikai sertifikāta derīgums, personas vārds un uzvārds. Tas pats attiecas uz Luksemburgas lietotni *CovidCeck.lu*. Tātad – pretēji prasītāju apgalvotajam – sertifikāta derīguma termiņš nav norādīts, un tādējādi apsardzes darbinieki nevar secināt, vai attiecīgā persona ir vakcinēta, vai tai ir veikts noteikšanas tests ar negatīvu rezultātu, vai arī tā ir pārslimojusi Covid-19.

178 Katrā ziņā, pat pieņemot, ka Parlamenta drošības dienesta darbinieki varētu uzzināt sertifikātu derīguma termiņu un no tā secināt, ka datu subjekts ir vakcinēts vai pārslimojis, vai arī tā tests ir bijis negatīvs, tas ne vienmēr radītu nopietnas sekas, uz kurām atsaucas prasītāji.

179 Proti, kā apgalvo Parlaments, tā darbinieki ir apmācīti ievērot apstrādes konfidencialitāti un tiem ir doti norādījumi nenodot personu datus, kuriem viņiem būtu piekļuve, personām, kuras nav iesaistītas ēku piekļuves kontrolē. Par šo norādījumu neievērošanu tiktu piemērotas disciplināras vai līgumiskas sankcijas. Pie tam uz Parlamenta ierēdņiem un darbiniekiem, kuri atbild par Covid sertifikātu pārbaudi, saskaņā ar LESD 339. pantu attiecas stingri dienesta noslēpuma pienākumi, un viņiem ir saistošs Civildienesta noteikumu 17. pants, kas saskaņā ar PDNK 11. pantu ir piemērojams arī pagaidu darbiniekiem, un kas tiem aizliedz tostarp arī pēc pienākumu pildīšanas beigām "jebkādas informācijas neatļaut[u] atklāšan[u], ko [tie] saņēm[uši], pildot savus pienākumus, ja vien šī informācija jau nav publicēta vai kļuvusi pieejama sabiedrībai".

180 Turklāt saskaņā ar tiesas sēdē Parlamenta sniegto informāciju, ko prasītāji nav apstrīdējuši, ekrānšāviņu tehniski nav iespējams veikt, Covid sertifikātu pārbaudot ar vienu no Parlamenta drošības darbinieku izmantotajām lietotnēm. Līdz ar to pat maz ticamā gadījumā, ja informācija par sertifikātu derīguma termiņu tiktu atklāta Covid sertifikāta QR koda nolasīšanas laikā, risks, ka apsardzes darbinieki varētu reģistrēt informāciju, kas parādās uz viņu izmantotās lietotnes ierīces, un viņi varētu izplatīt šo informāciju ārpus personām, kurām ir uz to tiesības, ir jāuzskata par ļoti mazu vai pat neesošu.

181 Lai gan tas tā ir, ka Ietekmes novērtējumā tika norādīts risks saistībā ar izmantoto lietotņu iespējamo neaizsargātību, jāatzīmē, ka šis risks tika atzīts par zemu, ņemot vērā Parlamenta veiktos tehniskos un organizatoriskos pasākumus saistībā ar personas datu apstrādes darbībām, piemēram, it īpaši to, ka izmantotās lietotnes nav paredzētas personas datu uzglabāšanai pēc katras atsevišķas pārbaudes, ka ar šīm lietotnēm nav iespējams personas datu eksports vai arī to, ka tās būs savienotas tikai ar Parlamenta iekšējo un drošo interneta tīklu.

182 Pēc tam saistībā ar *tribunal de première instance francophone de Bruxelles* priekšsēdētāja 2021. gada 29. oktobra rīkojumu ir jānorāda, ka pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, šīs tiesas priekšsēdētājs šajā rīkojumā nekonstatēja nekādas *CovidScanBE* lietotnes drošības nepilnības, bet tikai iecēla tiesu ekspertu, kura uzdevums bija noteikt, vai ar šīs lietotnes izmantošanu saistīto drošības līmeni var uzskatīt par pietiekamu. Šajā ziņā, kā norāda Parlaments, no minētā rīkojuma izriet, ka apgalvotās *CovidScanBE* lietotnes drošības nepilnības izriet no Beļģijas iestāžu pārvaldītās *Suspension list* datubāzes, ar kuru lietotne sazinās, publiskās pieejamības. Tomēr, kā minēja Parlaments, šie trūkumi neattiecas uz personas datiem, kas ietverti sertifikātos, kuri tiek uzrādīti Parlamenta apsardzes darbiniekiem, pārbaudot piekļuvi Parlamenta ēkām, jo saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 4. panta 4. punktu Parlamenta apsardzes darbinieku veikta Covid sertifikātu pārbaude nav saistīta ar personas datu pārsūtīšanu no *CovidScanBE* lietotnes uz attiecīgo datubāzi.

183 Visbeidzot, jānoraida arī prasītāju apgalvojumi saistībā ar *CovidScanBe* lietotnes "ceļošanas" režīmu, jo, kā jau šajā spriedumā norādīts, Parlamenta drošības dienesta darbinieki šo lietotni parasti izmanto tikai "notikuma" režīmā. Katrā ziņā, kā Parlaments apstiprināja tiesas sēdē, un prasītāji to neapstrīdēja, izmantojot šo lietotni "ceļošanas" režīmā sertifikātu pārbaudes laikā uz ekrāna parādās tikai Covid sertifikāta turētāja vārds, uzvārds un dzimšanas datums, kā arī šī sertifikāta derīguma termiņš.

184 Tādējādi, ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, personas datu apstrādi, ko Parlaments veica saskaņā ar apstrīdēto lēmumu, nevar uzskatīt par prettiesisku vai nelojālu.

185 Līdz ar to trešā pamata otrā daļa, kā arī trešais pamats kopumā ir jānoraida.

4. Par ceturto pamatu, kas būtībā attiecas uz to, ka ir nepamatoti un nesamērīgi pārkāptas tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību, tiesības uz fizisko neaizskaramību, tiesības uz brīvību un drošību un tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi un nediskrimināciju

186 Ar ceturto pamatu, pirmkārt, prasītāji apgalvo, ka ir pārkāptas viņu tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību, tiesības uz fizisko neaizskaramību, brīvību un drošību, kā arī tiesības uz vienlīdzību likuma priekšā un nediskrimināciju. Otrkārt, tie uzskata, ka iepriekš minēto tiesību un principu aizskārums ir pretrunā Hartas 52. panta 1. punktā noteiktajam samērīguma principam.

187 Šajā ziņā prasītāji atgādina, cik svarīgas ir Hartā aizsargātās pamattiesības. Tie atgādina arī, ka, pat ja tās nav absolūtas prerogatīvas, jebkuram šo tiesību ierobežojumam jābūt paredzētam ar likumu, jāievēro šo tiesību būtiskais saturs un jāievēro samērīguma princips.

a) Par iespējamo tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību, tiesību uz personas datu aizsardzību, tiesību uz fizisko neaizskaramību, tiesību uz brīvību un drošību un tiesību uz vienlīdzīgu attieksmi un nediskrimināciju pārkāpumu

188 Pirmām kārtām, prasītāji norāda, ka ar apstrīdēto lēmumu ir aizskartas Hartas 3. panta 1. punktā noteiktās tiesības uz fizisko neaizskaramību, jo šajā lēmumā tiek uzlikts pienākums prasītājiem bez vakcinācijas vai pārslimošanas sertifikāta reizi divās dienās iegūt kakla un rīkles paraugus iespējamās SARS-CoV-2 infekcijas konstatēšanai. Prasītāji uzskata, ka šī paraugu iegūšana ir īpaši invazīva, kā arī riskanta, pamatojoties uz *Académie nationale de médecine* [Nacionālās medicīnas akadēmijas] (Francija) 2021. gada 8. aprīļa paziņojumu, kurā tiek ziņots par smagiem sarežģījumiem, piemēram, "galvaskausa pamatnes priekšējas daļas plīsumiem, kas saistīti ar meningīta risku".

189 Otrām kārtām, prasītāji uzskata, ka ar apstrīdēto lēmumu tiek aizskarti Hartas 20. un 21. pantā noteiktie vienlīdzības un nediskriminācijas principi, jo vienāda attieksme tiek vērsta, pirmkārt, pret personām, kuras apmeklē Parlamentu neregulāri, proti, apmeklētājiem, vietējiem asistentiem, ārējiem runātājiem un interešu pārstāvjiem un, otrkārt, pret Parlamenta deputātiem un darbiniekiem, kuriem Parlamenta ēkā ir jāierodas regulāri.

190 Turklāt prasītāji uzskata, ka tie prasītāji, kuriem nav vakcinācijas vai pārslimošanas sertifikāta, tiks diskriminēti salīdzinājumā ar personām, kurām tie ir, jo viņiem vismaz reizi divās dienās būs jāveic noteikšanas testi, lai varētu strādāt un pildīt savas pilnvaras.

191 Trešām kārtām, prasītāji uzskata, ka tādējādi ar apstrīdēto lēmumu ir aizskartas arī Hartas 3. panta 2. punktā noteiktās tiesības uz brīvu un apzinātu piekrišanu jebkādai medicīniskai darbībai cilvēka ķermenī, kā arī Hartas 6. pantā noteiktās tiesības uz brīvību. Proti, lai izvairītos no atkārtotiem deguna un rīkles paraugu noteikšanas testiem, kas daudziem cilvēkiem var būt nepārvarami, viņi jutīšoties spiesti vakcinēties. Prasītāji atgādina, ka vakcinācija pret Covid-19 nav obligāta nevienā Savienības dalībvalstī, tāpēc šāds slēpts vakcinācijas pienākums būtu pretrunā tiesībām uz brīvību.

192 Ceturtām kārtām, prasītāji uzskata, ka, nosakot, ka piekļuve darba vietai ir atkarīga no tādu ļoti sensitīvu medicīnisku datu iesniegšanas kā vakcinācijas statuss, noteikšanas testa rezultāti vai pierādījumi par slimības pārslimošanu, ar apstrīdēto lēmumu tiek aizskartas tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību. Proti, saskaņā ar Regulas Nr. 2018/1725 10. panta 1. punktu ar veselību saistītu datu apstrāde esot aizliegta, izņemot ārkārtas gadījumus.

193 Parlaments šos argumentus apstrīd.

194 Pirmām kārtām, kā izriet no pirmā pamata pārbaudes, apstrīdētais lēmums ir Savienības tiesību juridiskais pamats, kas ļauj veikt pasākumus, kas ierobežo tiesības, uz kurām prasītāji atsaucas ceturtā pamata pirmajā daļā, tādējādi šie pasākumi ir uzskatāmi par "noteiktiem tiesību aktos" Hartas 52. panta 1. punkta izpratnē.

195 Otrām kārtām, jākonstatē, ka ar apstrīdēto lēmumu netiek aizskarts tiesību, uz kurām atsaucas prasītāji, būtiskais saturs vai pati būtība.

196 Proti, pirmkārt, attiecībā uz prasītāju bez vakcinācijas vai pārslimošanas sertifikāta fiziskās neaizskaramības iespējamo pārkāpumu sakarā ar to, ka šiem prasītājiem ir pienākums regulāri veikt deguna un rīkles testus, kurus viņi uzskata par īpaši invazīviem, vispirms jānorāda, ka apstrīdētajā lēmumā ir tikai noteikts, ka nosacījums piekļuvei Parlamenta ēkām ir Covid sertifikāta uzrādīšana, neprasot veikt konkrētas analīzes, kas paredz paraugus no deguna un rīkles. Proti, pirmām kārtām, *PCR* testa veikšanai šiem prasītājiem var veikt paraugu ņemšanu no rīkles un, otrkārt, saskaņā ar Regulas Nr. 2021/953 3. panta 1. punktu ir iespējams arī *TRA* tests, ko veic veselības aprūpes speciālists.

197 Konkrētāk, attiecībā uz prasītāju minēto Nacionālās Medicīnas akadēmijas 2021. gada 8. aprīļa paziņojumu, no tā izriet, pirmkārt, ka, paraugus no deguna un rīkles ir jāļauj iegūt tikai veselības aprūpes speciālistiem, kuri ir apmācīti veikt šo procedūru stingros tehniskos apstākļos, otrkārt, ka attiecībā uz bērniem priekšroka jādod siekalu paraugiem, bet tas neattiecas uz prasītājiem, un, treškārt, ka paštestu lietotāji jābrīdina par bīstamību saistībā ar paštestiem. Kā apgalvo Parlaments, šāda veida sarežģījumi, kas raksturīgi paštestiem, ir viens no iemesliem, kādēļ Parlaments nepieļauj to izmantošanu, lai sniegtu piekļuvi Parlamenta ēkām, jo ir atļauti tikai veselības aprūpes speciālistu veikti *TRA* testi.

198 Visbeidzot jāatgādina, tāpat kā to dara Parlaments, ka prasītāji saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 5. panta 2. punktu var iesniegt Parlamenta ģenerālsekretāram lūgumu atbrīvot no pienākuma iesniegt derīgu Covid sertifikātu pienācīgi pamatotos gadījumos.

199 Otrkārt, attiecībā uz Hartas 20. un 21. pantā noteikto vienlīdzīgas attieksmes un nediskriminācijas principu apgalvoto aizskārumu jāatgādina, ka saskaņā ar judikatūru šis princips paredz, ka līdzīgas situācijas nevar aplūkot atšķirīgi un atšķirīgas situācijas nevar aplūkot vienādi, ja vien šāda pieeja nav objektīvi pamatota (skat. spriedumu, 2017. gada 5. jūlijs, *Fries*, C-190/16, EU:C:2017:513, 29. un 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

200 Runājot par prasību par situāciju salīdzināmību, tā tiek novērtēta, ņemot vērā visus to raksturojošos elementus. Šie elementi ir jānosaka un jānovērtē, ņemot vērā Savienības tiesību akta, ar ko tiek ieviesta attiecīgā atšķirība, priekšmetu un mērķi. Turklāt ir jāņem vērā tās nozares principi un mērķi, uz kuru attiecas šis akts (skat. spriedumu, 2019. gada 19. decembris, HK/Komisija, C-460/18 P, EU:C:2019:1119, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).

201 Šajā lietā, kā norāda Parlaments, ārējie apmeklētāji ar Parlamenta deputātiem un darbiniekiem ir jāsalīdzina, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma sasniedzamo mērķi, nevis pamatojoties uz to, cik bieži viņi apmeklē Parlamenta ēkas. Tādējādi, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma mērķi, kas saskaņā ar tā 11. apsvērumu ir "nodrošināt pietiekamas garantijas visu to personu, kuras atrodas Parlamenta telpās, dzīvības un veselības aizsardzībai", nevar uzskatīt, ka prasītāji neatrodas tādā pašā situācijā kā jebkura cita persona, kura vēlas iekļūt Parlamenta ēkās, pat ja viņu gadījumā apstrīdētā lēmuma radītais viņu tiesību ierobežojums ir nozīmīgāks, jo tā rezultātā tiek izvirzīti nosacījumi piekļuvei viņu darba vietai Proti, iekļūstot Parlamenta ēkās, Covid-19 inficēšanās risks Parlamenta deputātiem un personālam ir tāds pats kā jebkurai citai personai, kura iekļūst ēkās.

202 Tāpat arī nevar uzskatīt, ka tie prasītāji, kuriem nav vakcinācijas vai pārslimošanas sertifikāta, ir diskriminēti salīdzinājumā ar tiem, kuriem tas ir. Proti, apstrīdētajā lēmumā netiek dota priekšroka nevienam no trim Regulas 2021/953 3. panta 1. punktā minētajiem sertifikātiem, bet tikai paredzēta Covid sertifikāta, kas apliecina jebkura no šiem trim sertifikātiem esību, derīguma pārbaude atbilstoši šī lēmuma 1. pantam.

203 Līdz ar to, ņemot vērā apstrīdētajā lēmumā izvirzīto mērķi, nevar uzskatīt, ka pret prasītājiem tiek vērsta nevienlīdzīga attieksme vai ka tie tiek diskriminēti salīdzinājumā ar jebkuru citu personu, kura vēlas iekļūt Parlamenta ēkās, vai salīdzinājumā ar personām, kurām ir vakcinācijas vai pārslimošanas sertifikāts.

204 Treškārt, ciktāl prasītāji atsaucas uz savām tiesībām uz brīvu un apzinātu piekrišanu jebkādai medicīniskai darbībai viņu ķermenī, kā arī uz savām tiesībām uz brīvību, jāatgādina, ka apstrīdētajā lēmumā nav dota priekšroka nevienam no trim sertifikātiem, kas saskaņā ar Regulas Nr. 2021/953 3. panta 1. punktu dod tiesības uz derīgu Covid sertifikātu, bet tikai noteikts, ka piekļuve Parlamenta ēkām ir atkarīga no tā, vai prasītājs uzrāda kādu no šiem sertifikātiem.

205 Tā kā Parlaments ir ieviesis pasākumus ar mērķi atvieglot testa sertifikāta saņemšanu, izmantojot *PCR* testu, ko var veikt bez maksas kādā no Briselē, Strasbūrā vai Luksemburgas pilsētā izveidotajiem noteikšanas centriem, vienlaikus atzīstot Beļģijā, Francijā vai Luksemburgas Lielhercogistē veikta *PCR* testa derīgumu, kas nav pārveidots par Covid sertifikātu, nevar uzskatīt, ka personām, kurām nav ne vakcinācijas sertifikāta, ne pārslimošanas sertifikāta, apstrīdētais lēmums faktiski rada slēptu vakcinācijas pienākumu.

206 Ceturtkārt, Parlaments neapstrīd faktu, ka apstrīdētais lēmums var būt iejaukšanās Hartas 7. un 8. pantā noteiktajās prasītāju tiesībās uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību, nosakot, ka nosacījums piekļuvei prasītāju darba vietai ir atkarīga no tā, vai ir uzrādīts derīgs Covid sertifikāts, kurā ietverti personas dati par datu subjektu veselības stāvokli.

207 Šajā ziņā, kā norāda prasītāji, šādu datu apstrāde principā ir aizliegta saskaņā ar Regulas Nr. 2018/1725 10. panta 1. punktu, izņemot izņēmuma gadījumus, kas uzskaitīti šīs regulas 10. panta 2. punktā. Šajā lietā, kā apgalvo Parlaments, apstrīdētā lēmuma 24. apsvērumā ir norādīts, ka Regulas Nr. 2018/1725 10. panta 2. punkta g) un i) apakšpunkts, lasot to kopā ar minētās regulas 5. panta 1. punkta a) apakšpunktu, ir juridiskais pamats Covid sertifikātos ietverto personas datu apstrādei, jo attiecīgo datu apstrāde ir nepieciešama, lai aizsargātu sabiedrības veselību un ierobežotu Covid-19 izplatīšanos.

208 Turklāt ne no viena no prasītāju iesniegtajiem pierādījumiem neizriet, ka apstrīdētais lēmums apdraud tiesību būtību, uz kurām tie atsaucas, un it īpaši – viņu tiesību uz personas datu aizsardzību. Proti, kā izriet no šī sprieduma 178.–188. punkta, Parlaments ir ievērojis datu minimizēšanas principu, un saskaņā ar apstrīdēto lēmumu veiktu personas datu apstrādi nevar uzskatīt par nelikumīgu vai nelojālu.

209 Trešām kārtām, saskaņā ar Hartas 52. panta 1. punktu joprojām ir jāpārbauda, vai tiesību ierobežojumi, lai arī nelieli, uz kuriem atsaucas prasītāji, pieņemot, ka tie ir konstatēti, ir nepieciešami un faktiski atbilst Savienības atzītiem vispārējas nozīmes mērķiem vai vajadzībai aizsargāt citu personu tiesības un brīvības, ievērojot samērīguma principu.

b) Par apgalvoto samērīguma principa pārkāpumu

210 Prasītāji aicina Vispārējo tiesu veikt samērīguma pārbaudi, kā to paredz Hartas 52. panta 1. punkts, trijās tās daļās.

211 Iesākumā jānorāda, ka apstrīdētā lēmuma tiesiskums ir jāizvērtē, pamatojoties tikai uz faktiskajiem un tiesību apstākļiem, kas pastāvēja tā pieņemšanas brīdī (spriedumi, 2007. gada 9. jūlijs, *Sun Chemical Group* u.c./Komisija, T-282/06, EU:T:2007:203, 59. punkts, un 2012. gada 26. oktobris, *Oil Turbo Compressor*/Padome, T-63/12, EU:T:2012:579, 29. punkts).

212 Tādējādi šajā lietā jāpārbauda apstrīdētā lēmuma piemērotība, nepieciešamība un samērīgums, ievērojot ar šo lēmumu sasniedzamos mērķus un ņemot vērā epidemioloģisko situāciju un zinātnes atziņas, kas pastāvēja apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī.

1) Attiecīgo pasākumu nepieciešamība

213 Pirmām kārtām, prasītāji apgalvo, ka apstrīdētais lēmums nav nepieciešams, lai sasniegtu tajā izvirzītos mērķus, it īpaši mērķi novērst Covid-19 izplatīšanos Parlamentā un tādējādi aizsargāt Parlamenta deputātu un darbinieku veselību.

214 Prasītāji uzskata, ka šo mērķu sasniegšanai bija pietiekami citi, mazāk ierobežojoši pasākumi, kas jau bija spēkā, tostarp, temperatūras mērīšana, masku nēsāšana, sociālā distancēšanās, regulāra vēdināšana un vēdināšana birojos un sanāksmju telpās, kā arī roku dezinfekcija. Turklāt neesot pierādīts, ka Parlamenta ēkas ir īpaši apdraudēta vieta saistībā ar Covid-19 izplatīšanos. Šajā ziņā prasītāji atgādina, ka atbilstoši Pasaules Veselības organizācijas (PVO) norādījumiem risku novērtējums ir jāveic katrai konkrētajai darba vietai un katram darbam vai darbu grupai.

215 Pēc prasītāju domām, no tā izriet, ka papildu pasākumu piemērošana Parlamenta ēkās nebija nepieciešama. Ar to vien, ka Parlaments ir vieta, kur varētu būt lielāka cilvēku klātbūtne, ka komandējumu atsākšanās rezultātā ir palielinājies ceļojumu skaits un ka regulāri notiek tikšanās klātienē, kā norādīts apstrīdētā lēmuma 13. apsvērumā, nepietiekot, lai pierādītu nepieciešamību noteikt brīvību tik ierobežojošus pasākumus, kādi paredzēti apstrīdētajā lēmumā.

216 Parlaments šos argumentus apstrīd.

217 Iesākumā jāatgādina, ka piesardzības princips ir Savienības tiesību vispārējs princips, kas izriet no LESD 11. panta, 168. panta 1. punkta, 169. panta 1. un 2. punkta un 191. panta 1. un 2. punkta. Saskaņā ar šo principu, ja turpina pastāvēt neskaidrība par riska esamību vai tā pakāpi attiecībā uz cilvēku veselību, var noteikt aizsardzības pasākumus, negaidot, kad šo risku faktiskā esamība un nopietnība tiks pilnībā pierādīta, ar nosacījumu, ka tie ir nediskriminējoši un objektīvi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2014. gada 10. aprīlis, *Acino*/Komisija, C-269/13 P, EU:C:2014:255, 57. punkts, un 2016. gada 17. marts, *Zoofachhandel Züpke* u.c./Komisija, T-817/14, EU:T:2016:157, 51. punkts).

218 Turklāt jāatgādina, ka Parlamentam ir pienākums rūpēties par ierēdņu labklājību un pienākums, kurš it īpaši izriet no Civildienesta noteikumu 1.e panta 2. punkta, kas saskaņā ar PDNK 10. pantu ir piemērojams arī Savienības pagaidu darbiniekiem un kas ir viens no apstrīdētā lēmuma juridiskajiem pamatiem, nodrošināt savu darbinieku veselību (skat. šī sprieduma 102. punktu).

219 Šajā lietā Parlaments, pieņemot apstrīdēto lēmumu, ir balstījies uz šādiem elementiem.

220 Pirmkārt, kā pēc būtības izriet no apstrīdētā lēmuma 5. apsvēruma, kopš 2021. gada septembra veselības kontekstā Eiropā bija vērojama Covid-19 inficēšanās gadījumu skaita pieauguma tendence, un 2021. gada 1. novembrī jaunu inficēšanās gadījumu skaits bija sasniedzis 2020. gada novembra līmeni.

221 Līdz ar to pretēji tam, ko apgalvo prasītāji, apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī epidemioloģisko situāciju nevar uzskatīt par "stabilu".

222 Otrkārt, pēc attālinātā darba atcelšanas no 2021. gada 1. septembra Parlamenta ārsts uzskatīja, ka atgriešanās pie darba klātienē ir saistīta ar paaugstinātu vīrusa izplatīšanās risku. Kā būtībā izriet no apstrīdētā lēmuma 13. apsvēruma, Parlaments ņēma vērā to, ka, palielinoties cilvēku klātbūtnei Parlamenta ēkās un pieaugot Covid-19 izplatībai sabiedrībā, palielinājās risks, ka vīruss var iekļūt Parlamentā, kā arī Covid-19 iekšējās inficēšanās un karantīnu risks. Turklāt Parlaments ņēma vērā to, ka Parlamenta locekļi bieži kontaktējas ar saviem vēlētājiem 27 dalībvalstīs, kurās epidemioloģiskā situācija ir ļoti atšķirīga, tāpēc bija jāņem vērā biežie starptautiskie ceļojumi kā papildu riska faktors, kas to varēja padarīt par infekcijas pārnešanas centru.

223 Tātad, ievērojot šos apsvērumus, jākonstatē, ka Parlaments varēja pamatoti uzskatīt, ka ir jāveic pastiprināti sanitārie profilakses pasākumi, lai aizsargātu visu ēkās esošo personu veselību. Proti, kā norāda Parlaments, ievērojot epidemioloģisko situāciju apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, Covid sertifikāta pārbaudi pie ieejas Parlamenta ēkās var pamatoti uzskatīt par nepieciešamu pasākumu, lai ierobežotu Covid-19 pārnešanas risku Parlamentā un tādējādi aizsargātu Parlamenta darbinieku veselību, papildus citiem jau īstenotiem profilakses pasākumiem.

224 Protams, kā norāda prasītāji, no 2021. gada 22. novembra tika nolemts ieviest obligātu attālināto darbu trīs dienas nedēļā visiem darbiniekiem, ja tas ir savienojams ar viņu pienākumu izpildi.

225 Tomēr, kā norādīts šī sprieduma 214. punktā, apstrīdētā lēmuma tiesiskums ir jāvērtē, ņemot vērā vienīgi tos faktiskos un tiesiskos apstākļus, kuri pastāvēja tā pieņemšanas brīdī. Līdz ar to šo apstākli, kas ir iestājies pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas, nevar ņemt vērā, lai izvērtētu tā tiesiskumu.

2) Par attiecīgo pasākumu piemērotību

226 Otrām kārtām, prasītāji apgalvo, ka apstrīdētais lēmums nav piemērots, lai aizsargātu pret vīrusa izplatīšanos un novērstu Parlamenta locekļu un darbinieku inficēšanos, ienākot Parlamenta ēkās. Prasītāji apgalvo, ka nav zinātniskas vienprātības par to, vai vakcinētas personas pārnēsā vīrusu, un ir pietiekami daudz pierādījumu tam, ka vīrusu var pārnēsāt gan vakcinētas, gan nevakcinētas personas. Pati PVO 2021. gada 5. februāra publikācijā esot uzsvērusi, ka "joprojām ir daudz nezināmo par vakcinācijas efektivitāti infekcijas izplatības samazināšanā". Līdz ar to prasītāji uzskata, ka vakcinācijas vai pārslimošanas sertifikāti negarantē, ka personas, kurām tie ir, nav inficētas. Tāpat arī negatīva *PCR* testa rezultāta uzrādīšana esot neatbilstošs un nesamērīgs pasākums, ņemot vērā lielo "viltus pozitīvo" rezultātu skaitu. Līdz ar to nevarot pamatoti apgalvot, ka prasība par derīgu Covid sertifikātu kā nosacījumu piekļuvei Parlamenta ēkām mazina vīrusa pārnešanas risku un tādējādi aizsargā personas, kuras ienāk šajās ēkās.

227 Parlaments apstrīd šo argumentāciju.

228 Vispirms jāatgādina, ka saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 11. apsvērumu tā mērķis it īpaši ir "nodrošināt pietiekamas garantijas visu to personu, kuras atrodas Parlamenta telpās, dzīvības un veselības aizsardzībai". Līdz ar to jāpārbauda, vai apstrīdētais lēmums ir piemērots pasākums, ņemot vērā šo mērķi.

229 Šajā ziņā jānorāda, ka, lai gan daži pētījumi, uz kuriem atsaucas prasītāji, liecina, ka vīrusu var pārnest arī vakcinētas personas, un ka vakcīnas sniegtā aizsardzība laika gaitā ievērojami samazinās, it īpaši no Parlamenta ārsta 2021. gada 10. oktobra atzinuma, uz kuru Prezidijs balstījās, pieņemot apstrīdēto lēmumu, izriet, ka "saskaņā ar jaunākajiem datiem vismazākais risks pārnest infekciju ir starp divām vakcinētām personām, bet visaugstākais – starp divām nevakcinētām personām; inficēšanās risks (vakcinētam) cilvēkam ir daudz lielāks, ja viņš saskaras ar nevakcinētu personu nekā ar pilnībā vakcinētu personu".

230 Turklāt saskaņā ar Parlamenta sniegto pētījumu (*Singanayagam, A., Hakki, S., Dunning, J.*, u.c., "*Community transmission and viral load kinetics of SARS-CoV-2 delta (B.1.617.2) variants in vaccinated and nonvaccinated individuals in the UK: a prospective, longitudinal, cohort study*", *Lancet Infc. Dis.* 2022, 2021. gada 29. oktobris, 183.–195. lpp.) vakcinācija samazina risku inficēties ar vīrusa *delta* variantu, kas apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī bija Eiropā dominējošais variants, vienlaikus samazinot iespēju vakcinētai personai inficēties pēc augsta riska kontakta, un samazinot inficētās vakcinētās personas lipīgumu ne tikai intensitātes, bet arī ilguma ziņā.

231 Pēc tam attiecībā uz prasītāju argumentu, ka vakcīnu efektivitāte pret vīrusa pārnešanu laika gaitā ievērojami samazinās, ir jānorāda, tāpat kā to dara Parlaments, ka no pirmā prasītāju minētā pētījuma (*Riemersma, K. K.*, u.c., "*Shedding of Infectious SARS-CoV-2 Despite Vaccination*", *MedRxiv*, 2021. gada 15. oktobris, 4. lpp.) izriet, ka papildu vakcīnas devas ievadīšana pēc sākotnējās vakcinācijas sērijas ievērojami samazina risku inficēties ar *delta* variantu.

232 Šajā ziņā arī jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 2021/953 7. apsvērumam saskaņā ar pieejamiem zinātniskiem pierādījumiem personām, kuras ir vakcinētas vai kurām ir nesen veikta Covid-19 testa negatīvs rezultāts, un personām, kas ir pārslimojušas Covid-19 iepriekšējo sešu mēnešu laikā, ir samazināts risks inficēt citus cilvēkus ar SARS-CoV-2. Līdz ar to prasītāji nevar apšaubīt Regulas Nr. 2021/953 spēkā esamību, uz kuru attiecas likumības prezumpcija, nesniedzot precīzākus un pārliecinošākus pierādījumus, it īpaši tādēļ, ka viņi nav atsaukušies uz šīs regulas prettiesiskumu atbilstoši LESD 277. pantam.

233 Visbeidzot, attiecībā uz prasītāju argumentu par testiem, kas varētu radīt "viltus pozitīvus" rezultātus, jānorāda, ka prasītāji nav iesnieguši nekādus pierādījumus, kas ļautu uzskatīt, ka tas attiecas uz ievērojamu skaitu testu, un kas varētu likt apšaubīt to, cik ticami ir tie testi, uz kuriem pamatojas viens no trim sertifikātiem, kas saskaņā ar Regulu 2021/953 ļauj apliecināt Covid-19 inficēšanās neesamību.

234 Katrā ziņā, kā norāda Parlaments, saskaņā ar Beļģijas valsts iestādes *Sciensano* sniegto informāciju "pozitīvus" un "vāji pozitīvus" *PCR* testa rezultātus dažos gadījumos varētu uzskatīt par senu infekciju, ja ir izpildīti konkrēti nosacījumi, un šādā gadījumā izolācijas pasākumi nebūtu nepieciešami.

235 Tādējādi, lai gan tā ir, kā apgalvo prasītāji, ka ne vakcinācija, ne testēšana, ne arī pārslimošana neļauj pilnībā novērst vīrusa pārnešanu, tomēr, kā izriet no medicīniskajiem atzinumiem, uz ko Parlaments balstījās, pieņemot apstrīdēto lēmumu, kuri paši ir balstīti uz pašreizējām zinātnes

atziņām, prasība uzrādīt derīgu Covid sertifikātu ļauj samazināt šo risku un tādējādi pastiprināt esošos veselības aizsardzības pasākumus, objektīvi un nediskriminējoši kontrolējot šos trīs aspektus.

236 Līdz ar to jāatzīmē, ka, ņemot vērā Parlamenta rīcībā esošo informāciju un it īpaši epidemioloģisko situāciju un zinātnes atziņas, kas pastāvēja apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā, Parlaments varēja pamatoti uzskatīt, ka prasība par derīgu Covid sertifikātu piekļuvei Parlamenta ēkām ir piemērots pasākums, ņemot vērā mērķi aizsargāt Parlamenta darbinieku, kā arī visu tā ēkās esošo personu veselību.

3) Attiecīgo pasākumu samērīgums

237 Trešām kārtām, prasītāji uzskata, ka apstrīdētais lēmums ir acīmredzami nesamērīgs, jo saskaņā ar apstrīdētā lēmuma 7. apsvērumu vakcinācijas pārklājums Parlamentā saskaņā ar Parlamenta medicīnas dienesta aplēsēm ir 80–85 %. Prasītāji apgalvo, ka tik augsta vakcinācijas pārklājuma līmeņa gadījumā, ja vien vakcinācija pret Covid-19 netiek uzskatīta par neefektīvu, ir acīmredzami nesamērīgi kā papildu pasākumu paredzēt, ka Parlamenta ēkās var iekļūt tikai personas ar derīgu Covid sertifikātu.

238 *A fortiori* prasītāji apgalvo, ka Parlaments nevar pamatot apstrīdētā lēmuma samērīgumu, atsaucoties uz nepieciešamību aizsargāt Parlamenta deputātus un darbiniekus, kuri nav vakcinēti. Proti, tā esot šo personu brīva izvēle, un Parlaments nevarot tās diskriminēt, pamatojoties uz to, ka vēlas tās aizsargāt pret šīs izvēles iespējamo ietekmi uz viņu veselību.

239 Parlaments šos argumentus apstrīd.

240 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru samērīguma princips, kas ir viens no vispārējiem Savienības tiesību principiem, prasa, lai Savienības iestāžu tiesību akti nepārsniegtu to, kas ir atbilstošs un nepieciešams, lai sasniegtu attiecīgajā tiesiskajā regulējumā izvirzītos mērķus, ņemot vērā, ka, ja ir iespēja izvēlēties starp vairākiem piemērotiem pasākumiem, ir jāizvēlas vismazāk apgrūtinošais un tā radītie traucējumi nedrīkst būt nesamērīgi ar sasniedzamajiem mērķiem (spriedumi, 2010. gada 8. jūlijs, *Afton Chemical*, C-343/09, ES:C:2010:419, 45. punkts, un 2020. gada 4. jūnijs, Ungārija/Komisija, C-456/18 P, EU:C:2020:421, 41. punkts).

241 Līdz ar to jāpārbauda, vai pienākums saņemt spēkā esošu Covid sertifikātu saskaņā ar apstrīdēto lēmumu ir samērīgs pasākums, ņemot vērā izvirzīto mērķi, tādā nozīmē, ka šo mērķi nebūtu iespējams sasniegt ar pasākumiem, kas nav tik ierobežojoši, bet ir tikpat efektīvi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 11. februāris, *Katoen Natie Bulk Terminals* un *General Services Antwerp*, C-407/19 un C-471/19, EU:C:2021:107, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).

242 Šajā ziņā prasītāji nevar pamatoti apgalvot, ka, ņemot vērā augsto vakcinācijas līmeni Parlamentā, kas tiek lēsts 80–85 % apmērā, būtu acīmredzami nesamērīgi kā papildu pasākumu noteikt, ka Parlamenta ēkās var iekļūt tikai personas ar derīgu Covid sertifikātu.

243 Proti, šāds arguments ir balstīts uz pieņēmumu, ka šāds pasākums neļautu efektīvi veicināt personāla, kā arī visu Parlamenta ēkās esošo personu veselības aizsardzību.

244 Tomēr, kā apgalvo Parlaments un kā pēc būtības izriet no apstrīdētā lēmuma 14. apsvēruma, ņemot vērā Parlamentā reģistrētos inficēšanās gadījumus, ievērojamo tādu personu skaita pieaugumu, kuras kopš 2021. gada septembra apmeklē ēkas un kuru vakcinācijas līmenis nav

zināms, vīrusa *delta* varianta pārsvaru un vispārējās pandēmijas tendences, esošo veselības aizsardzības pasākumu piemērošana apvienojumā ar obligāto Covid sertifikātu kontroli ir samērīga ar apstrīdētajā lēmumā izvirzīto mērķi, proti, nodrošināt deputātu un personāla veselības aizsardzību un ierobežot Covid-19 izplatību.

245 Turklāt, kā izriet gan no prasītāju, gan no Parlamenta iesniegtajiem zinātniskajiem pētījumiem, kas atspoguļo zinātnes atziņu līmeni apstrīdētā lēmuma pieņemšanas brīdī, lai gan vakcinācija pilnībā nenovērš Covid-19 pārnešanas risku, tā tomēr ļauj šo risku ievērojami samazināt. Līdz ar to Parlaments varēja pamatoti uzskatīt, ka pienākums uzrādīt derīgu Covid sertifikātu, ciktāl tas nozīmē, ka, lai iekļūtu Parlamenta ēkās, jāuzrāda vai nu vakcinācijas sertifikāts, vai pārslimošanas sertifikāts vai arī testa sertifikāts, palīdzētu samazināt šo risku.

246 Šajā ziņā jāuzsver, ka prasītāji nekādā veidā nav pierādījuši, ka bija citi mazāk ierobežojoši, bet attiecībā uz izvirzīto mērķi tikpat efektīvi pasākumi, kurus Parlaments būtu varējis pieņemt.

247 It īpaši attiecībā uz citu veselības aizsardzības pasākumu, kas pastāvēja apstrīdētā lēmuma pieņemšanas laikā, saglabāšanu bez jebkādiem papildu ierobežojumiem, prasītāji nav pierādījuši, kādā veidā ar šo pasākumu varēja sasniegt mērķi samazināt vīrusa izplatības gadījumu skaitu Parlamentā tā, lai aizsargātu tā darbinieku veselību. Proti, kā Parlaments norādīja tiesas sēdē, pēc apstrīdētā lēmuma pieņemšanas Parlamentā reģistrēto infekcijas gadījumu skaits strauji samazinājās, un tas liecina par attiecīgā pasākuma efektivitāti.

248 Proti, ja nebūtu apstrīdētajā lēmumā paredzēto papildu pasākumu, persona, kura nav ne vakcinēta, ne pārslimojusi Covid-19 un ir potenciāls vīrusa pārnēsātājs, piemēram, varētu brīvi iekļūt Parlamenta ēkās, tādējādi būtu risks, ka tā inficētu daudzos cilvēkus, kuri ikdienā tur strādā vai pārvietojas, un šo personu nekādi nevarētu kontrolēt.

249 Kā prasītāji apgalvoja tiesas sēdē, tas, ka apstrīdētais lēmums vakcinētajām personām radīja "viltus drošības sajūtu", liekot tām uzskatīt, ka tās nav pakļautas riskam inficēties ar Covid-19 tad, ja uzrāda derīgu Covid sertifikātu, kas balstīts uz vakcinācijas sertifikātu, pieņemot, ka šī sajūta ir pierādījusies, nevar apšaubīt apstrīdētā lēmuma samērīgumu. Proti, šis arguments neļauj konstatēt, ka būtu bijuši pieejami mazāk stingri un vienlīdz efektīvi pasākumi, bet tikai to, ka Parlaments, iespējams, būtu varējis pieņemt citus, vēl stingrākus pasākumus, piemēram, pieprasot, lai vakcinētajām personām regulāri tiktu veikti arī testi.

250 Turklāt apstāklis, ka citas Savienības iestādes nav noteikušas līdzīgus ierobežojumus, nav tāds, lai apšaubītu apstrīdētā lēmuma samērīgumu. Proti, kā tas it īpaši izriet no apstrīdētā lēmuma 13. apsvēruma, Parlaments ir balstījies ne tikai uz vispārējo epidemioloģisko situāciju Eiropā, bet arī uz Parlamenta kā starptautiskas organizācijas īpatnībām, kurai ir jāņem vērā biežie starptautiskie ceļojumi kā papildu riska faktors, kas var padarīt to par infekcijas pārnešanas centru.

251 Visbeidzot īpaša nozīme jāpiešķir arī tam, ka ar apstrīdēto lēmumu noteiktie pasākumi ir ierobežoti laikā un tiek regulāri pārskatīti, ņemot vērā veselības stāvokļa attīstību (skat. apstrīdētā lēmuma 27. apsvērumu).

252 Vēl jāatgādina arī, ka apstrīdētajā lēmumā ir tikai noteikts, ka piekļuve tā ēkām trijās darba vietās ir atkarīga no tā, vai tiek uzrādīts kāds no Regulas Nr. 2021/953 3. panta 1 punkta a)–c) apakšpunktā paredzētajiem sertifikātiem vai līdzvērtīgs sertifikāts, kas minēts šīs regulas 8. pantā. Lai gan

prasība uzrādīt šādu sertifikātu, protams, var radīt zināmas praktiskas neērtības, tās nevar atsvērt citu cilvēku veselības aizsardzību vai tikt pielīdzinātas nesamērīgiem prasītāju pamattiesību pārkāpumiem.

253 Līdz ar to jākonstatē, ka, ņemot vērā tā pienākumu nodrošināt darbinieku veselību un rūpību (skat. šī sprieduma 222. un 223. punktu), apstrīdētais lēmums ir samērīgs ar izvirzīto mērķi.

254 Tomēr jāatzīmē, ka, ņemot vērā epidemioloģiskās situācijas svārstības un zinātnes atziņu attīstību, it īpaši saistībā ar jaunu variantu parādīšanos, kā norādīts apstrīdētā lēmuma 27. apsvērumā, "prasība uzrādīt derīgu Covid sertifikātu, lai iekļūtu Parlamenta ēkās, būtu jāpiemēro tikai tik ilgi, kamēr pastāv to attaisnojoši ārkārtas apstākļi, un to periodiski pārskata, ņemot vērā veselības stāvokli Savienībā un trīs Parlamenta darba vietās, lai vienmēr nodrošinātu pienācīgu līdzsvaru starp attiecīgo personu tiesībām un ar attiecīgajām tiesībām aizsargātajām interesēm".

255 Tātad ceturtā pamata otrā daļa, kā arī ceturtais pamats kopumā ir jānoraida.

256 Ievērojot visus iepriekš minētos apsvērumus, prasības ir jānoraida kā nepamatotas.

Par tiesāšanās izdevumiem

257 Atbilstoši Vispārējās tiesas Reglamenta 134. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram nolēmums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram nolēmums ir labvēlīgs.

258 Tā kā prasītājiem spriedums ir nelabvēlīgs, tiem ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, tostarp saistībā ar pagaidu noregulējuma tiesvedību, saskaņā ar Parlamenta prasījumiem.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta paplašinātā sastāvā)

nospriež:

1) Prasības noraidīt.

2) *Robert Roos* un pārējie pielikumā norādītie prasītāji atlīdzina tiesāšanās izdevumus, tostarp pagaidu noregulējuma tiesvedībā.

Papasavvas Svenningsen Barents

Mac Eochaidh Pynnä

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2022. gada 27. aprīlī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

I. Tiesvedības priekšvēsture . . . 2

II. Lietas dalībnieku prasījumi . . . 4

III. Juridiskais pamatojums . . . 4

A. Par prasību pieņemamību . . . 4

1. Par prasītāju interesi celt prasību . . . 4

2. Par prasītāju "locus standi" . . . 5

B. Par lūgumu par prasības pieteikumu grozīšanu pieņemamību . . . 9

C. Par būtību . . . 10

1. Par pirmo pamatu, kas attiecas uz to, ka apstrīdētajam lēmumam nav likumīga juridiska pamata, lai radītu sekas attiecībā uz Parlamenta deputātiem . . . 10

2. Par otro pamatu, kas attiecas uz to, ka ir pārkāpti deputātu brīvības un neatkarības principi, kā arī deputātiem Līgumā piešķirtā imunitāte . . . 13

a) Par pirmo daļu, kas attiecas uz to, ka apstrīdētais lēmums ir pretrunā Parlamenta deputātu brīvības un neatkarības principiem . . . 14

b) Par otro daļu, kas pēc būtības attiecas uz to, ka ir pārkāpta Parlamenta deputātiem Protokolā Nr.7 piešķirtā imunitāte . . . 18

3. Par trešo pamatu, kas attiecas uz personas datu apstrādes vispārējo principu pārkāpumu . . . 19

a) Par pirmo daļu, kas attiecas uz datu apstrādes mērķu ierobežošanas principa un likumības principa pārkāpumu . . . 19

b) Par otro daļu, kas attiecas uz lojalitātes, pārskatāmības un minimizēšanas principu pārkāpumu . . . 22

4. Par ceturto pamatu, kas būtībā attiecas uz to, ka ir nepamatoti un nesamērīgi pārkāptas tiesības uz privātās dzīves neaizskaramību un personas datu aizsardzību, tiesības uz fizisko neaizskaramību, tiesības uz brīvību un drošību un tiesības uz vienlīdzīgu attieksmi un nediskrimināciju . . . 25

a) Par iespējamo tiesību uz privātās dzīves neaizskaramību, tiesību uz personas datu aizsardzību, tiesību uz fizisko neaizskaramību, tiesību uz brīvību un drošību un tiesību uz vienlīdzīgu attieksmi un nediskrimināciju pārkāpumu . . . 26

b) Par apgalvoto samērīguma principa pārkāpumu . . . 28

1) Attiecīgo pasākumu nepieciešamība . . . 29

2) Par attiecīgo pasākumu piemērotību 30

3) Attiecīgo pasākumu samērīgums 32

Par tiesāšanās izdevumiem 34